

Quo vadis

študentský nezávislý občasník

2

2013/2014
ročník:11

On, Ona, Ono

Klapka 4

V krajine Leprikónov

Časopis Gymnázia sv. košických mučeníkov

Quo vadis

časopis Gymnázia sv. košických mučeníkov
v Košiciach | www.gkmke.sk

Dobrovoľný príspevok: 1€

Obálka vpredu: rozlúčka (foto GKM)

Obálka vzadu: koláž (foto GKM)

Tlač: Typopress Košice - Myslava

Náklad: 150 ks

Uzávierka: 06.06.2014

Spolu s prvými dozrievajúcimi čerešňami sa do ulíc tradične vovalia maturanti. Ide o „poslednú“ oslavu pred maturitou. Raz si tým prejde každý a tento rok skúška dospelosti čakala niekoľko jedincov z redakčnej rady QV. Doteraz som nechápala spojenie - skúška dospelosti ale po týždňoch prežitých iba v strese už rozumiem. Chudák maturant ani sám nevie, do čoho ide. A keď príde akademický týždeň, tak obvykle 75% študentov si stále nerobí ťažkú hlavu zo učenia. Až posledné „trojdňové“ je kritické, a to viem z vlastnej skúsenosti, keď sa človek viac stresuje, ako učí. Nakoniec aj tak všetko dopadne dobre a trieda je zrazu prázdna. Vtedy človek pocíti miernu melanchóliu. Už nemá dôvod ráno skoro vstať a nikdy viac nezasadne do „svojej“ lavice. Nebude na tabuľu písať kriedou a pri otočení sa dozadu na stoličke neuvidí známe tváre spolužiakov. Zrazu dostane strach: „Čo bude so mnou? Bude moje ďalšie rozhodnutie v živote správne? Kto mi poradí...?“ Teraz je to na tebe. Patríš do sveta dospelých. Za svoje rozhodnutia berieš zodpovednosť iba ty sám. Otvárajú sa ti dvere mnohých možností, ale ktorá je tá správna? A si na to vôbec pripravený?

Barbora 'Barbí' Bariová,
šéfredaktorka

Nenechajte si ujst'

Medzi nami dievčatami

O mojich rozchodoch vedela celá škola - všetci učitelia, žiaci, zrejme aj upratovačky (tie vedia viac, ako si myslíme!). A na depku zaberajú priateľky a spoločné plakanie, ktorým sme tak známe (BZT) už od začiatkov...

strana 20

On, Ona, Ono

Obdiv si získala za nebojácnosť ukázať svoje pravé ja, za odvážnosť a odhodlanosť ísť si za jedinou túžbou, slobodou. Otázka znie, či slová nebojácnosť, odvážnosť a odhodlanosť sú na správnom mieste?

strana 48

Editorial	2		
Nenechajte si ujst'	3	Kar alebo oslava?	40
Fantóm umenia	4	Ono by to bola celkom sranda...	42
KomPrax	6	Nebud' taký dôležitý	44
Klapka 4	8	Láska ako odplata	45
Všetky cesty vedú do Drienice	11	On, Ona, Ono	48
Čas lásky, čas výletu	14	A čo je mladosť? 25 rokov?	50
V krajine Leprikónov	16	Mier nad zlato	52
Medzi nami dievčatami	20	Chytrák čas	54
Osvietenie (1980)	28	L'ahostajnosť, teší ma	56
Čo bolo	30	Je klamstvo vždy zlé?	58
„11 statočných“, do boja!	33	Paradox	60
Spánok na vavrínoch?	36	Každý z nás	61
Horucé, zimné, tvoje	38	Gardošiny	62

Fantóm umenia

aré zab
ce opäť c
leta chr
ch piesn
lu bravú
ožit' iba
ožit' len
ednoduch
ritomné s
dost' z
setkých

**Keby so
y som
so)**

Nechcem
na tom
koly či
aj zástu
nunsko.
dni sku
na pok
všetko r
nezlomi
No o m
Dávid
pohoto
dostal
Zboru

taré zabudnuté steny historickej radice opäť ožili. Prázdnotu nahradila široká paleta chrámových a sakrálnych zborových piesní a unudenosť publika dostala oľu bravúrneho potlesku. Piesne, ktoré vie ložiť iba umelec, a básne, ktoré dokáže ložiť len literárny boh. Áno, presne tak. Jednoducho dokonalosť. Aj preto každé prítomné srdce prežívalo hlbokú a úprimnú radosť z liturgického spevu, ktorý duše všetkých prítomných povznášal k Bohu.

Keby som vedel, čo je umenie nikdy by som sa tým netajil. (Pablo Picasso)

Nechcem sa veľmi „chvastať“, ale máme na tom zásluhu aj my. Študenti našej školy či celého Slovenska, rovnako ako aj zástupcovia iných krajín Európy. Rumunsko, Česko, Poľsko... Hodiny a celé dni skutočnej serióznej driny. Hlasivky na pokraji síl, artikulácia neprítomná. To všetko nás sprevádzalo, ale zlomiť nás to nezlomilo. A výsledok bol neopísateľný. No o malé priblíženia sa môžem pokúsiť. Dávid Szöke svojou prirodzenou pohotovosťou a talentom rodeného herca dostal svoj prvý honorár a rolu v divadle. Zboru bol daný nový prívlastok – svetlý

bod programu. Vraj sme medzi všetkými zbormi žiarili. Rozprávka ako vyšitá.

Cieľom umenia je robiť človeka šťastným. (Michelangelo Buonarroti)

A ako sa príbeh skončil? Dávid si užil galavečer a zbor zažiaril na sv. liturgii, po ktorej si ho všetci budú ešte dlho pamätať. A pre všetkých prítomných to bol signál, že aj spoločná viera kresťanov dokáže

spájať ľudí nehladiac na hranice medzi národmi, štátmi alebo hranice, ktoré nosíme vo vlastných srdciach. Práve naopak. Umenie božských hlasov dokáže potešiť a priblížiť aj ľudí bez vierovyznania.

Zuzana 'Zuzka' Matiová
foto archiv GKM

KomPrax

Škola ti dá veľa, ale niektoré veci sa môžeš naučiť iba na vlastnej koži. A práve preto, keď sa nám naskytla príležitosť ukončiť svoj týždeň pobytom v luxusnom hoteli a nezaplatiť ani cent, neváhali sme ani sekundu :-). Najprv sme to považovali dokonca za nemožné. Ale to len dovtedy, kým k nám nezavítali milí školitelia s ponukou hravého vzdelávania v rámci pobytu v rôznych hoteloch – v Košickej Belej, na Čingove alebo v Dedinkách. A tak sme zistili, že Komprax nám okrem vzdelávania ponúka aj nevšedné zážitky. Navyše nás môže posunúť niekam ďalej v našom študentskom živote a zažiť niečo zaujímavé bez stresu a bez každodenného náhlenia sa.

Mnohí si teraz kladiete otázku: Čo ten KomPrax vlastne je? KomPrax je séria dvoch - troch víkendových stretnutí mladých ľudí, ktoré sú zamerané na interaktívne získavanie nových zručností, skúseností a informácií netradičným a neformálnym spôsobom. KomPrax- áckych víkendov v našom prípade bolo dokopy tri. Pointou tohto projektového vzdelávania je vypracovať sa na „mladých vedúcich“ a byť

schopný zorganizovať a viesť vlastný projekt. Naše prvé školenie bolo o zoznamovaní, spoznávaní sa medzi sebou a so školiteľmi, ktorí to s nami ťahali všetky tri vikendy. Cieľom prvého školenia bolo vzájomne sa naučiť spolupracovať a komunikovať ako jeden tím. Toto mimoškolské vzdelávanie nám spríjemnil krásy okolitej prírody a zážitky s novými ľuďmi. Vednielen vedomosťami je človek „živý“.

Bez práce nie sú koláče

Veru, svätá pravda. Toto naše ľudové príslovie sa odzrkadlilo najmä na druhom školení, kde sme riadne potrápili naše hlavy. Po zábave prišli hodiny namáhavého rozmyšľania nad projektom, ktorý by bol osožný pre naše okolie. Nekonečné hodiny trápenia hláv a naša veľká snaha však nakoniec priniesli „ovocie“. Nápad však neznamená všetko. Spísanie projektu bolo ešte tvrdším orieškom. Nebolo človeka, ktorému by prešiel projekt hneď na prvýkrát bez kontroly školiteľa... Pod tlakom času sme všetci nakoniec urýchlene spísali svoje nápady a poslali ich vláde na schválenie.

Trpezl
Zdlhavé
pretože
o schvá
entuziaz
do ich
účastní
museli
nákupn
divné
takého
nákupn
radosť

Deň,
Tento
driny
doterá
sa sta
boli c
júci

Trpezlivosť ruže prináša

Zdlhavé obdobie čakania nebolo márne, pretože nakoniec prišla potešujúca správa o schválení našich malých projektov. Plní entuziazmu a očakávaní sme sa pustili do ich realizácie. Bankové účty každého účastníka pribrali o 200 eur, ktoré, „žiaľ“, museli byť využité v rámci projektu. A nákupné šialenstvo sa mohlo začať. Ani divné pohľady predavačiek pri nákupe takého množstva tovaru nezabránili našej nákupnej eufórii. Veď kto by nenakupoval s radosťou, keď neťahá z vlastného vrecka :-).

Deň „D“

Tento jedinečný deň bol odrazom našej driny vynaloženej v prípravnej fáze. Plány, doteraz len spísané len na hárkoch papierov, sa stali skutočnosťou. Okrem vzrušenia sme boli oblievaní aj nervozitou z prichádzajúcich výsledkov svojho diela. Avšak vďaka

niekoľko týždňovej príprave sa všetkým malé projekty vydarili. Nebolo tváre, ktorá by z podujatia odišla bez úsmevu.

Koniec dobrý, všetko dobré

Projektovému dňu však ešte nebol koniec. Stále sme boli napätí, pretože sme mali ešte jeden, žiaľ posledný, kompraxácky víkend pred sebou. Aj keď sa nezdá, na tomto školení bolo asi najviac práce. Ale čo by sme my, študenti, nezvládli?! Plní odhodlania a bez strachu sme rozoberali naše úspechy sprevádzané kladmi a zápormi, šťastím či smútkom. Čakalo nás množstvo „papierovačiek“ a zháňanie „dôkazov“ o organizovanom projekte. Na záver pobytu nás naši školitelia pasovali na „červenom koberci“ za „mladých vedúcich“. Boli sme na seba pyšní, že sme aj napriek ťažkej drine a úmorným vybavovačkám mali príležitosť nábrať

projekt
aní a
efmi
endy.
omne
ovať
zde-
litej
Ved'
ý“.

ris-
om
aše
ho
ool
d-
ak
ak
lo
a,
ít
u
e
.

Lucia 'Lucka' Kočanová, Alžbeta 'Betka' Hornáková
foto archív GKM

KLAPKA 4

rvá my
om tu tre
ed' stredn
rát a nap
014, Zve
ak otrepa
me išli t
rafiť ani

Druhá
Už po p
cvóli Pa
Herman
Fu. Aleb
A koľk
novinár
niach n
klad lep

Čo ná
našej
kateg
získa
2. mi

Prvá myšlienka:

Som tu tretíkrát alebo štvrtý? Piaty asi nie, veď stredná má len štyri roky. Takže štvrtýkrát a naposledy. Znova apríl, 25.- 26., rok 2014, Zvolen, Štúrovo pero. Nezná to už tak otrepane? Predsa jedna novinka. Aj keď sme išli trikrát autom, nemali sme problém trafiť ani zo stanice, ani sami, ani bez dozoru.

Druhá myšlienka:

Už po príchode. (Pozn.: Cesta vynechaná kvôli Patrikovi). Debaty o tom, či nemal Herman náhodou minulý rok tú istú košeľu. Alebo v nej vyzerá len rovnako dobre? A koľkokrát sme už počuli o Vitkových novinárskych zážitkoch či pomenovaniach našich najčastejších chýb, ako napríklad leporelo, plachta či poštová známka?

Čo nás však teší ešte viac, je úspech našej Tatiany Lörincovej, ktorá v kategórii novinárskych príspevkov získala spomedzi 58 prispievateľov 2. miesto.

Tretia myšlienka:

Minulý rok sme tu mali Fica. Kto to bude teraz? Žeby nový prezident Andrej Kiska? Alebo sklamaný Rado Procházka? No a na to sa zjavil Matthias Settele, generálny riaditeľ Markízy, mimochodom Rakúšan, a „ohúril“ nás svojím pohľadom na televíziu. Padla totiž otázka, čo vidí, keď si zapne SVOJU VLASTNÚ televíziu, keďže nerozumie po slovensky. A odpoveď? No veď obraz je dôležitý. Takže, drahí priatelia, od dnes si vypínajte zvuk! A nie že sa budete sťažovať na reklamy! Sú presne podľa zákona – 12 minút na hodinu. Ani o sekundu viac. Váš potlesk by mal patriť každý večer Búrlivému vínu. Pracuje na ňom 200 ľudí! A viete, čo je dôležité pri nakrúcaní? Predsa káva!

Štvrtá myšlienka:

Prekvapenie! Ďalší hosť, menia sa tu ako počasie. Vchádza žena, rifle a športová blúzka... Veď je to - Nast'a Kuzminová! Už na pohľad sympatická a elegantne jednoduchá. Naša zlatá slovenská Nast'a. Ruský prízvuk a skromnosť odhalená už po prvých slovách. Má dve zlaté, jedno striebro a ďalší cieľ? „Chýba ešte bronz :).“ Ale medaily sú iba športový úspech. Už to nerobí pre seba, ale aby motivovala druhých. Zatiaľ sa jej to darí, veď šesť týždňov pred prvým zlatom bola namiesto tréningu na operačke, čo bolo nepredstaviteľné, a predsa! „Ja som svoj najväčší súper,“ hovorí. O tom svedčí aj jej život: Vyštudovaná právnička, bola policajtkou v Rusku, presťahovala sa k nám, doma má okrem manžela olympionika aj malého syna a pri tom všetkom vyhráva olympiády. Prekonala oveľa viac ako len seba. A viete, čo ju baví popri športe? Dizajn interiérov a kvetinárstvo.

Porota hodnotila 91 časopisov. Náš QV získal Cenu Televízie Markíza 2. stupňa!

Piata myšlienka:

Po všetkých tlačovkách - s Anastasiou Kuzminovou, dvojnásobnou olympijskou víťazkou v biatlone, s generálnym riaditeľom Televízie Markíza - Matthiasom Settelem, so šéfredaktorom spravodajstva Markízy - Tiborom Mattyšovským, s Paľom Fejérom z relácie Reportéri a so šéfredaktorkou časopisu Trend - Zuzanou Petkovou, po všetkých kritikách porotcov, (po prekecanej noci na zvolenskom intráku a kávičke na ráno), konečne úspechy. Už len keď počujete meno vášho časopisu pri vyhodnotení, a to na ktorejkoľvek priečke z 90 zúčastnených, je to úspech. My sme sa ocitli na 2. stupienku Ceny Televízie Markíza! O čo krajšie je počuť vlastné meno, to by vám vedela povedať naša redaktorka, 'Tanču' Lorincová, ktorej články

získali v kategórii novinárske príspevky stredoškôľakov úžasné 2. miesto z prispievateľov z celého Slovenska! cenu si išla so slzami... so slzami šťa

Šiesta myšlienka:

Budem tu ešte niekedy? Uvidím ešte tých zaniatených novinárov? Alebo budem čítať ich mená v denníkoch? Čo mi bude vždy chýbať sú vyjadrenia porotcov. „Bude ste v Paríži, kurňa, tak tam niečo odfotíte Paľo Vitko. Alebo Lukáš Diko Patrik Hermanovi: „No ale my nerobíme šou, my hodnotíme časopisy.“ Alebo spomína P. Herman: „Treba vyberať iné fotky Napríklad, ako spolužiak krmí brontosaura

Malá nádej pre mňa na záver:

Zistila som, že vysoká škola, na ktorej idem, má časopis, aj keď so žurnalistikou nemá nič spoločné. Takže začína makat', čo znamená, drahí porotcovia, že sa ma tak ľahko nestrasie

ŠTÚROVO PERO 2013

ispev
z
ka!
šťas

tých
em i
i bu
„Bo
otím
riko
u, m
inar
fotk
ura

ktor
iko
inar
prot,
iete

Nemožné sa naozaj stalo skutočným a aj tí najväčší skeptici sa o tom nakoniec presvedčili. Reč je o tohtoročnom KOŽAZ-e, ktorý absolvovali naši tretiaci. Trieda, ktorá sa chtiac- nechtiac vydala na strastiplnú cestu na bicykloch, sa vrátila domov len s tými najlepšími zážitkami. Samozrejme, nezúčastnení majú čo ľutovať a aj napriek drobným organizačným nedostatkom si tí ostatní výlet naplno užili.

Viezť niekoľko desiatok kilometrov na bicykli ťažkú batožinu na tri dni by asi nebolo to pravé orechové. Riešením bolo sprievodné vozidlo plné (len) toho „najpotrebnejšieho“ vybavenia. Tretiaci si tak dopriali luxus, no oprávnene, pretože ich výkony siahali až do výšin vrcholových športovcov.

Všetky cesty vedú na Drienicu

Po rýchlom a taktickom zostavení pelotónu sme sa všetci zmierili s neľahkým osudom, ktorý nás na slovenských cestách čakal. S pribúdajúcimi kilometrami sa mierne zvýšil aj počet odvážlivcov. Dokonca ani dva defekty nedokázali húževnatých študentov odradiť od vytúženého cieľa – jedlo, voda, wellness, jednoducho zaslúžený oddych. Práve pri nedostatku pohodlia sa asi prvýkrát ukázala súdržnosť triedy a objavilo sa niekoľko nových talentov.

Prišiel čas na dlho očakávané bazény, sauny, vírivky a tí, čo mali dosť síl, si zahrali futbal. Plní nových síl sme rezkým krokom vybehli na Lysú.

V slabej chvíli sme sa pustili do hrania Človeče a dovtedy nikto z nás netušil, aká to môže byť v kruhu najbližších spolužiakov zábava. S podobnými obohateniami ducha sme sa počas celých troch dní stretávali často. Každoročne organizo-

á akcia sa
ímočnou.
m nadšen
dy stále v
vychutn
zabúdab
ažkajúca

árnosť
minuteln
esnosťou
v vyhna
te. Napri
išlo a bo
Pred c
hol vyš
hradne

ná akcia sa tak stala práve pre 3. A úplne nímochou. Určite by nikto nebol čakal, s tým nadšením sa budeme vracat späť, do edy stále vzdialených Košíc.

í vychutnávaní si pekných chvíľ sme e zabúdali, že nás čaká ešte posledná ťažkajúca skúška.

Márnosť nad márnosť všetkého pominuteľného!“ S neomylnou slovenskou presnosťou nás práve po 60 minútach z bazénu vyhnali a opäť sme sa ocitli v tvrdej rešite. Napriek všetkým útrapám pominuteľné dišlo a bolo načase ho nasledovať - zbalit! a. Pred odchodom nás miestny personál ihol vyškolit, že ranná káva je určená výhradne učiteľom a že v žiadnom prípade

nás nemôže pohostiť. V stále dobrej nálade sme sa vydali na spätočnú cestu vediac, čo nás čaká. Nebolo však už nič, čo by nás odradilo od úžasného výkonu.

Bola to ozajstná skúška ohňom a na jej konci nás čakalo to najlepšie pohladenie na duši – ústna pochvala. Pán učiteľ Gardi sa nám poďakoval, že sme všetko zvládli bez zbytočných rečí. Je to práve on, komu vďačíme za nevšedné obohatenie školských dní, utvrdenie triedneho kolektívu a tiež za podporu v tých najťažších chvíľach a kopcoch. Poďakovať ale musíme aj sami sebe, pretože aj keď mnoho z naplánovaných aktivít sa muselo zrušiť, zabavili sme sa ako skutočne dobrá partia.

Čas lásky, čas výletu

„Obnovili sme..“

Mesiac máj bol nielen „časom lásky“, ale pre našu 1.A aj „časom výletu“. Po úmorných hodinách a hodinách vysedania v škole i v rastúcej kope učenia sme konečne mohli aspoň na tri dni odreagovať a „obnoviť ducha“. Je však diskutabilné, sme sa obnovili skôr telesne, či duchovne. Spočiatku sa zdalo, že sprievodcom nášho celého výletu bude okrem pána k plánu Štiebera aj dážď a chlad. Avšak príchod neopísateľný pocit z absencie v škole akaj určite neovplyvnilo :). Nadšených a hlavast' z náriadne ovešaných batožinou nás uvítalo chatu maličká podtatranská dedinka s malebch, aj ným výhľadom na slovenskú pýchu - dína Veľký Slavkov. Naším „hotelom“ boľ tom niekoľko stoviek rokov stará fara uprostred mozd dediny. Znie to síce priam až desivo, ale živa vobec to nebolo také zlé, ako sme čakali som.

Makáme!

Staré hrnce, pec, napoly nefunkčný sporák. To, čo Veru neznie to najlepšie. Ale nás, skúsených a kým kuchárov, to ani náhodou neodradilo. Nás to tak sme si obnovovali aj naše kuchárskych schopnosti. Dni plynuli ako voda. Ten prvý bol definitívne plný futbalového ducha. Vedťorého čo je lepšie ako upevňovanie kolektívu forKeďže mou hry. Či už pohybovej alebo slovnej. Aby sa toho pohybu nebolo málo, ďalším cieľom sme bola Zamkovského chata. „Lenivá“ časť lavice výpravy ostala na fare pod podmienkou, ženám c

v,
u

ásky
Pop
dáve
me s
gova
né, c
ne :
lcom
u ka

všapo príchode z túry na nás, hladošov, bude
e tčakať jedlo na stole. Ďalšia, „príliš akčná“
avničasť z nás to potiahla „trošku“ vyššie na Téry-
talaľho chatu. Ako všetky noci na správnych výle-
teb-toch, aj naše boli krátke, energické a hlučné.

de-
bola **V tom správnom duchu...**

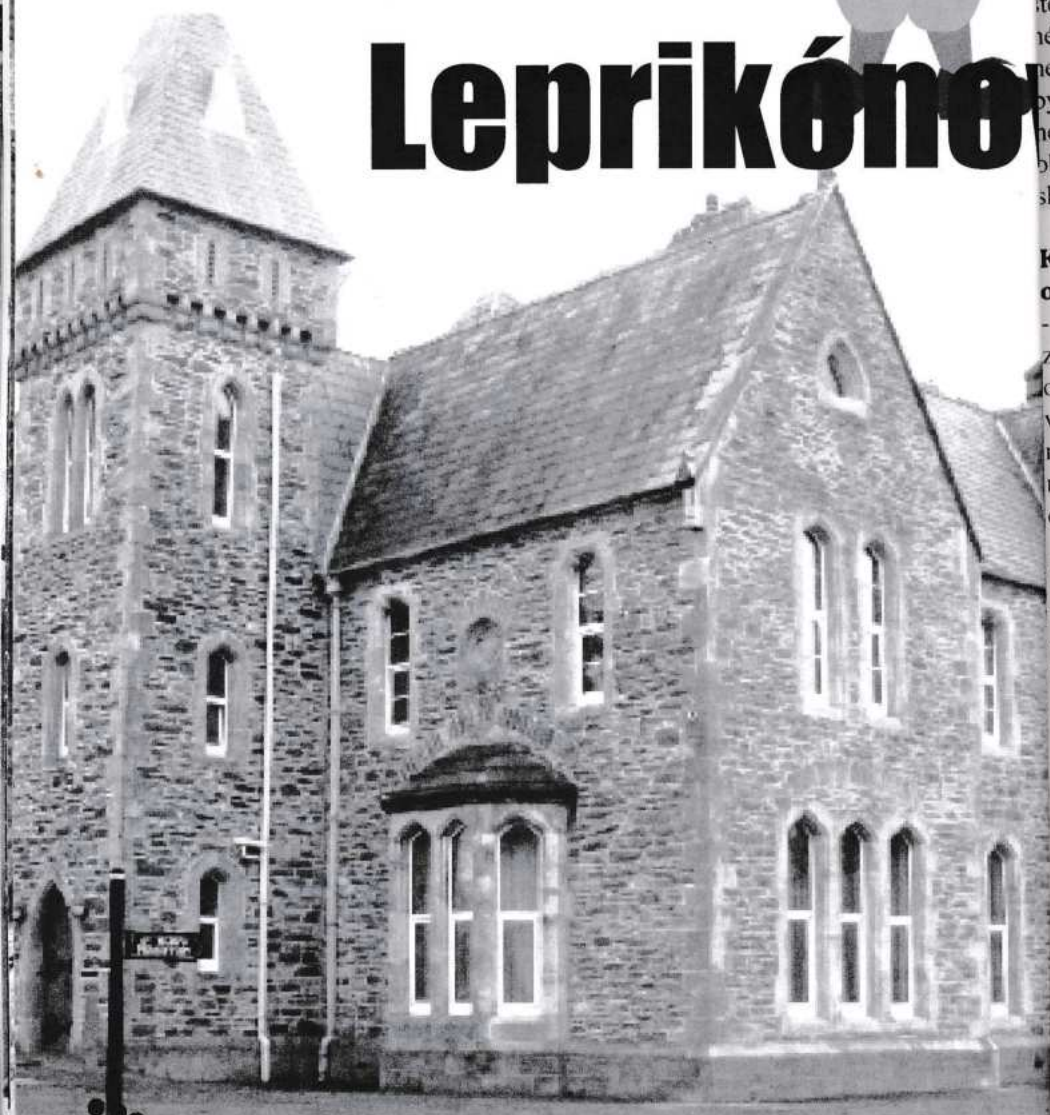
red Samozrejme, cieľom bolo „duchovné“
ale prežívanie. Športové vyžitie bolo len bo-
nusom. Spoločné modlitby, sväté omše,
ali. hlboké slová týkajúce sa bežného života
a jeho strastí...To bola tá pravá náplň..
k... To, čo každému z nás padlo určite vhod a
ch akýmsi spôsobom „obnovilo“. Obnovilo v
A nás toho spiaceho ducha. Obnovilo, možno
ke zmenilo, postoje k niektorým životným
rý situáciám. Bolo to ako „súbor prísloví“, z
d' ktorého definitívne vyplýva ponaučenie.
r- Keďže všetkému je raz koniec, aj naše dni
y sa pominuli. Obnovení na tele i na duchu
n sme opäť zasadli za staré známe školské
t' lavice a „kôpku“ kníh. Keďže v programe
e nám chýbalo obnovovanie vedomostí, prvé

dni sme riadne potrápili svoje hlavy. Ale
s obnoveným duchom ide všetko lepšie...

V krajine Lepríkóne

redstavi
nešnom
tredoško
veta a n
je všet
gymnáz
a medzi
ezgno
stereoty
ného z
neznám
py ste t
hode na
obuť s
skúsenc

Kedy p
o dlho
- Keď
zo zah
opýtali
vyskúš
neúspe
neprija
daril a

Často
priho
sa to
Nás k
sa v i
nia „
- Môj
v Du
sebe
vo vz
tam p
usmie
daví,
časť
sa u
neov
iná,

Predstavte si, čo bude po škole. Nie po dnešnom vyučovaní, ale na konci vášho stredoškolského štúdia. Vypustia vás do sveta a niekam sa už budete musieť zaradiť. Nie všetci sme však vydržali na našom gymnáziu celé štyri roky nepretržite. Našli sa medzi nami aj takí, ktorí na chvíľu rezgnovali a utiekli z bežného školského stereotypu. Dnes vám prinášam spoveď jedného z nás, ktorý sa dobrovoľne vydal do neznámeho sveta tak ďaleko, že kameňom by ste tam určite nedohodili. Napriek pohode na našej škole sa Martin rozhodol obúť si túlavé topánky a získať nové skúsenosti vo vzdialenom svete.

Kedy padlo tvoje prvé rozhodnutie o dlhodobom výlete?

- Keď sa spolužiaci mojej sestry vrátili zo zahraničných pobytov, rodičia sa ma opýtali, či by som si niečo podobné nechcel vyskúšať aj ja. Prvý pokus v 2. ročníku bol neúspešný. Išlo o pobyt v USA, no vtedy ma neprijali do programu. Druhý pokus sa vydaril a cieľovou destináciou sa stalo Írsko.

Často nám rozprávaš veselé príhody. Koniec koncov, za polroka sa toho dá v cudzine zažiť až-až. Nás by zaujímalo, s akými ľuďmi si sa v Írsku stretol, akú majú severania „náтуру“.

- Mój pobyt sa delil na dve časti. Prvá bola v Dubline a trvala mesiac. Dublin sám o sebe je krásny a multikultúrny. Je to cítiť vo vzduchu, všade vidíte turistov, vládne tam priateľská atmosféra, ľudia sa na vás usmievajú a občas vás aj zastavia. Sú zvedaví, odkiaľ ste a čo tam robíte. Druhou časťou boli štyri mesiace v Killarney, kde sa ukázala „náтура“ Írov, ničím a nikým neovplyvnených. Na počudovanie bola iná, ale myslím, že pravá írsky. Nie veľmi

priateľskí ľudia (česť výnimkám), mesto pochmurnejšie. Cítil som sa tam nesvoj. Mój postoj ku Killarney vyplýval zo skúseností s ľuďmi, hlavne teda so spolužiakmi. Toto zhodnotenie som si urobil až po absolvovaní celého pobytu. Je pravda, že keby ľudia v Killarney boli takí ako ľudia v Dubline, bol by pobyt oveľa krajší.

Azda najpodstatnejšou informáciou pre našich čitateľov by bolo porovnanie školstva. Sú mladí Íri rovnako leniví ako naši študenti?

-Nad školstvom som sa zamýšľal mnohokrát. Páčilo sa mi, ako boli učitelia nezávislí a mali názory, ktoré idú s dobou (napr. učiteľ ANJ povedal že Eminema považuje za básnika dnešnej doby, váži si ho...). Keď zazvonilo, študentom, sa v tej chvíli hodina skončila. Žiadne predlžovanie hodín. Väčšie množstvo peňazí pre školy sa odzrkadľovalo na jej zariadení: veľká telocvičňa, dve ihriská, miestnosť s biliardovými stolmi, stolným futbalom, horolezecké steny, interaktívne miestnosti... Okrem povinnej angličtiny a matematiky si študenti všetky predmety vyberajú dobrovoľne. Markantný rozdiel bol v náročnosti učenia. Oproti nám, Slovákom, to bolo učivo základnej školy.

15- až 17- roční sa na matike učili príklady $2x + 3x$, a to brať celé dva mesiace!

Nepáčilo sa mi stravovanie v kantíne. Samé hranolčeky, nechutné omáčky, vrecúška, a to všetko za skutočne horibilné ceny. Vyučovanie od 09.00 hod. rána do 16.00 poobede tiež nebolo „mojou šálkou kávy!“ Írski študenti boli veľmi nevyspe. Prekvapilo ma ich správanie. Grgnúť (alebo aj niečo horšie) priamo na hodinu bolo pre nich normálne. Učitelia na to boli dokonca zvyknutí, ani to neriešili. Zaujímavé je aj delenie študentov do skupín: športovcov, medzinárodných študentov, „pristáhovalcov“ a „šprtov“. (Takmer ako na Rokforte, pozn. red. - škola Harryho Pottera :-)). Do roka majú len štyri veľké testovania. Dva mesiace teda nerobia nič, potom týždeň pred skúškami sa začnú učiť.

napišu ich na 40% (to je 4) a sú spokojní. Tak to robí väčšina. Osobne, ak by som mal porovnávať naše vzdelanie, tak je na úrovni Nemecka a aj napriek školám a peniazom máme osnovu dobrú. Sme na vyššej úrovni ako Francúzi, Íri a Španieli, čo som mal šancu porovnať na vlastné oči. Nakoniec uniformy. Vrávi sa, že človeku nikdy nevyhoviete a platilo to aj tu. Niekomu sa páčili, niekomu nie. Mne osobne nie, lebo sme všetci vyzerali rovnako, nikto tam nebol sám sebou, boli sme ako stádo.

Ako si zvládal dlhé odlúčenie od rodiny, od priateľov a od učiteľov?

- Základ je, čo najskôr si zvyknúť a hlavne nemať stavy smútku, depky... Samozrejme, chýbala mi rodina, priatelia a priateľka. Ale na druhej strane, prinieslo mi to samostatnosť a pozitívne myslenie. Okrem toho som si urovnal názor na Slovensko a dôležitosť rodiny. Keď som sa vrátil späť domov, bol som rád, že mám svojich blízkych a bol som hrdý na to, že som Slovák.

Medzi cudzími ľuďmi si sa spočiatku určite cítil nesvoj. Bolo pre teba ťažké zapadnúť do cudzojazyčného kolektívu? Kto ti v ňom bol najväčšou oporou?

- V Dubline som s tým nemal problém kvôli príjemným ľuďom. Ale aj tam v slabšej chvíli mi pomohla moja rodina, u ktorej som býval a ktorá mi dávala ozajstný pocit domova. V Killareny mi pomáhal môj host-brother Miquel, ktorý so mnou býval na izbe. Bez neho by to bolo oveľa ťažšie. „Sadli sme si“ a doteraz sme spolu v kontakte. A nakoniec to, že mne nechýbalo zapadnúť do kolektívu, nechcel som sa vnucovať. Komu sa zapáčim, dôjde za mnou a rád s ním bez problémov pokecám, no vyslovene chodiť za ľuďmi a byť nasilu populárny, to som nepotreboval.

Šesť mesiacov je dlhá doba, aby sa čo-to stihlo. Napríklad popozerať a navštíviť pamiatky, okúpať sa v studenom mori a okúsiť iné miestne špeciality.

- Dublin aj Killarney som „dokonale prešiel“ krížom-krážom. V Dubline bola najzaujímavejšia návšteva pivovaru Guinness s ochutnávkou piva a kúpanie sa v Írskom mori. Je fakt ľadové, ale stálo to za to. V Killarney ma ohúrla príroda National park of Killarney,

Jakub 'Kučo' Sobota
foto archiv Martina Svrčina

Medzi nami dievčatami

Keď odíde z redakcie školského časopisu grafik, vždy to zalomcuje so zvyškom tímu. Či chcete, či nie, každý z nás je jedinečný a aj jeho práca má nenahraditeľný rukopis. Čo sa však stane s časopisom, ak odíde takmer celá, už vypísaná, možno tak trochu vekom i odpísaná, redakčná rada? Vznikne ďalší článok. A život školy, časopisu i spomínaných redaktorov pôjde ďalej. Ktorým smerom? Na to sa vám pokúsime odpovedať my samé. Štyri štvrtáčky, známe mená figurujúce pod článkami. Szalonová, Bariová, Pachová a Lörincová. Nie sme predsa taká veľká škola, aby ste večne niečo organizujúcu Zuzku, ubehanú všestrannú Barbi, moderátorku akcií Paju alebo i mňa, väčšinou v spojení s ďalšou nemilou pikoškou na chodbách, boli prehľadli. Alebo predsa? Veľká chyba. Ale to nič, tu sú tie naše...

T: Dievčatá, odchádzame uvedomujete si to?

P: Ak mám pravdu povedať, mne to ešte stále nedochádza. Možno mi to dôjde, až keď sa „zobudím“ na vysokej škole. Fuuuh, to

bude šok!

B: Ja nikdy neodídem. Stále budem niejaké aktivity v škole. Všetci vieme precežnášať kvôli komu :).

T: Barbi, o tom by som rada počula viac. Aká je pani riaditeľka ako mamka? A to bolo a je byť dcérou riaditeľky?

B: Keď mamka nebola riaditeľka, život bol pre mňa jednoduchší. Pre celú rodinu. Teraz mamka ostáva dlhšie v práci a my mnohokrát spolu s ňou. Ak sa vyskytnú nejaké problémy v škole, prví jej pomáhame my. Nebol veľký problém odosobniť sa, pretože spolužiaci toho nerobili veľkú vec. Boli tolerantní, nerobili ajú konflikty s mojou mamkou, vlastne všetci navzájom sa poznáme pomaly 10 rokov, takže v škole to len upevnilo rodinné vzťahy.

T: A čo zvyšok rodiny? Brat, sestra, mačky, psy? Ako si ich vnímala počas rokov na gymnáziu? Opora, príťaž, motivácia...?

B: No, povedzme si to takto, byť najstaršou z 4 súrodencov, ktorí chodia na našu školu, zna-

mená byť neustále ich opatrovateľkou, v škole oporou... Nikdy som nemala v škole pokoj, nikdy som tam nebola anonymne.

T: No o tom svoje vieš asi aj ty Zuzi, že? Vždy som mala pocit, že keď pri sebe práve nemáš jedného zo svojich 4 mladších súrodencov, diriguješ mňa. Ale napríklad mi to dosť vyhovovalo, keďže mám len brata. Paji, čo tvoja rodinka, mačky a psy?

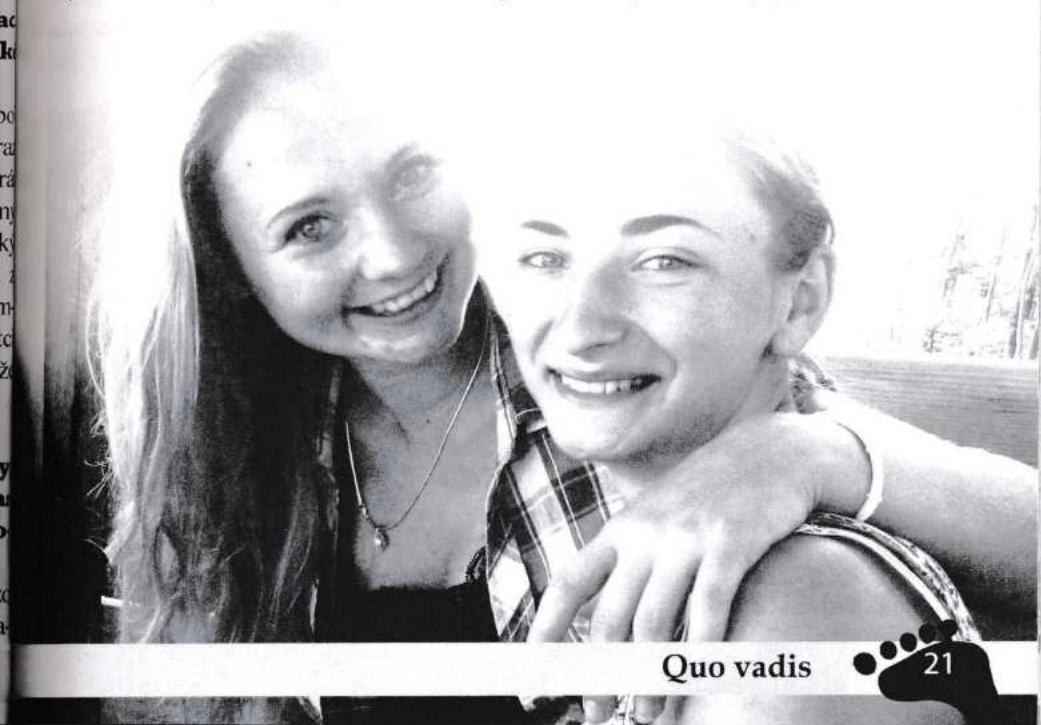
P: Mám úžasných rodičov, ktorí sú pre mňa najväčším vzorom. Keď budem veľká, chcem byť taká ako oni. Či už vo výchove detí alebo v manželskom živote. Od malička ma viedli k Bohu a za to som im veľmi vďačná, aj keď to tak možno stále nevyzerá. Po ockovi som zdedila aj talent v písaní a v moderovaní. Vždy ma vo všetkom podporovali a verím, že ma budú podporovať aj naďalej. Im vďačím za všetko, čo som doposiaľ dosiahla. A Tanču... neznášam mačky a psy. (smiech)

T: Paji, a to vždy boli tvojím snom

televízne noviny na Markíze alebo mal na to vplyv práve časopis, Štúrovo pero a Patrik Herman, s ktorým máš asi viac fotiek ako s Kubom? (smiech)

P: Pracovať v televíznom prostredí nebol vždy môj sen. Začalo sa to však počas jedných vianočných sviatkov, keď som pod stromček dostala krásne tričko s nápisom „It is my show“. Celá rodina ma začala podporovať, rozprávať o mojom veľkom talente, a tak som začala hľadať možnosti a cesty, ako ho pretaviť do niečoho prospešného. Časopisu, Štúrovmu peru, Patrikovi Hermanovi (I love you :)), rodičom, kamarátom som a budem vďačná, že mi pomohli rozvíjať moje novinársko-moderátorské schopnosti. Snívam o tom, že raz sa dostanem do televízie k Patrikovi Hermanovi, spravíme si fotku (ďalšiu), zavesím ju na sociálnu sieť a do popisu budem môcť s hrdosťou napísať: „Zábava v práci...“ (smiech)

T: Ten príspevok ti potom lajknem. Kuba (pozn. red. priateľ Pajky) som však ne-

spomenula len tak náhodou. Chlapci v redakčnej rade chýbajú, ale absentovali aj vo vašich životoch? Aké boli stredoškolské lásky?

B: Nemôžem si vyhradiť právo na jednu otázku neodpovedať? Ja som mala tradične triedny vzťah, áno, tým si musí každý prejsť. Viac už k tomu asi niet čo dodať. Myslím, že každý si to pamätá :). Aha, ale aj Paja mala triedny vzťah. Nechcem do toho zabírať, len mi to tak napadlo...

P: Pamätám si, keď som v prvom ročníku kvôli nemu revala na lyžiarskom zjazde a na našej izbe sa vtedy stretol celý dievčenský spolok. Prišli ste ma podporiť aj vy a dokonca jedna z vás chcela dotyčnému vynadať. Už vtedy som zistila, aké silné je naše kamarátstvo. Momentálne som šťastne zadaná (s členom našej redakčnej rady). Spája nás teda aj obľuba v písaní a v túžbe venovať sa tomu aj v budúcnosti. Môžem teda tvrdiť, že toto gymnázium mi prinieslo muža snád' na celý život.

Z: Pri mne chlapci nikdy nechýbali. Hlavne ten jeden môj. Tak ako som s ním v deviatke začala chodiť, tak s ním chodím doteraz. Obdivujem jeho výdrž :).

T: Máte pocit, že sa dospievaním niečo zmenilo aj v oblasti vzťahov?

B: Bola by som rada, ak by som mohla tvrdiť, že sa niečo zmenilo, ale, bohužiaľ...

T: A rozchody? Čo najlepšie zaberá depku?

P: Milé dievčatá, na depku je najlepšia čokoláda a spoločnosť. No a tie, ktoré sú zamerané aj v písaní, sa môžu vybiť aj na tvojom niejakého zaujímavého článku venovaného mužskému pokoleniu.

B: O mojich rozchodoch vedela celá škola. Všetci učitelia, žiaci, zrejme aj upratovačky (tie vedia viac, ako si myslíme!). A na depku zaberajú priateľky a spoločné plakanie, ktoré sme tak známe (BZT) už od začiatkov... nie, mi spadlo do oka!

Z: Rozchody boli aj pre mňa ťažké – tie vraj nie. Ale vážne. Každé ráno som čakala noviny: „Ale o stave vašich vzťahov, či budú slzy, radosmiech...“ zlá nálada alebo vôbec neprídete do školy? Problém! Spoločné plakanie na WC alebo v školskom hektickom kľúčiku, od ktorej som mala kľúč iba ja :). BeB, telefón som tu vždy skôr na vypočutie ako na radu, ale na ne som sa snažila som sa byť tu pre vás. Príklady

T: „Alebo vôbec neprídete do školy...“
(smiech) týmto riešením alebo skôr neriešením problémov som dosť typická. Vždy keď to bolo hektické, som jednoducho ušla, vyplala FB, telefón... Vždy som však nakoniec doplatila na nezodpovedné správanie a vymieškané výklady učiva.

T: Keby ste mali stroj času, do ktorého obdobia by ste sa vrátili? Čo by ste zmenili?

B: Vrátila by som sa do prvého ročníka na strednej a oveľa viac sa zamerala na ľudí okolo seba, ako na to, aké mám známky... Ľutujem, že som svojich spolužiakov nespoznala oveľa viac. Dúfam, že budem mať ešte príležitosť.

P: Stroj času? Ten mi netreba. V pamäti si uchovávam iba dobré spomienky, čo napríklad našu stužkovú slávnosť, školské výlety, imatrikuláciu, mimoškolské oslavy... Mojim motom je, že človek by mal žiť prítomnosťou, tým, čo je teraz a nevracať sa do minulosti. Čo sa stalo, už sa neodstane. Krásne momenty však ostatnú navždy.

Z: Vrátila by som sa do tretieho ročníka. Boli sme frajeri, bezproblémoví. Niežby s nami neboli problémy, ale my sme žiadne nemali :). Plánovali sme spolu veľa akcií, boli sme na KOŽAZ-e, snivali sme o krásnej stužkovej, na známkach nám nezáležalo, 1. polrok som úplne odflákla... Boli sme už zohratá perfektná partia. V maturitnom ročníku sme sa vzdialili, každý mal svoje predmety.

T: A keby ste mohli zmeniť niečo na tej druhej, čo by to bolo?

P: Ja osobne by som na žiadnej z nás nič nemenila. Všetky sme niečím špecifické, výnimočné a krásne :)...a VŠETKY to ďaleko dotiahneme, to viem s istotou povedať.

Z: Pamätám tvoju prvú zradu, Táňa. Prezradila si spolužiakovi, že som doňho! No uznať! Sranda je, že keď som pred maturitou toho chlapca stretla, vôbec si ma nepamätal. Najviac by som chcela zmeniť našu tvrdohlavosť. Že, Táňa?:)

T: Tá zrada, ma mrzí. Bola som mladá a ľahkomyselná. Taká istá, ako som

teraz (smiech). Fuuh... ale veď to bolo viac ako desaťročie dozadu. Dievča zrazu si uvedomujem, ako ten čas let aké dlhé obdobie sme spolu prežili. Čo: Paji, ale pamätáte z našich prvých stretnutí? ed' sme

B: Prvú som spoznala Paju, v 3. ročníku: Ja som základnej, vyzerala ako Pipi dlhá pančucha ROJKU pretože vtedy mala vlasy až po zadok a spokov, ura zapletené v dvoch vrkočoch, často nosila ávidela v rifľové šaty a do toho biely rolák. Také m: A ako dievčatko, volali ju Maruška :).

P: Barbi, môj prvý pohľad na teba – maličkoszte chudučká, vyšportovaná (áno, už v 3. ročníku: Ja pevn na ZŠ). Najmilšia osoba, akú som kedy stretla. ho. Ko ždy veľ

Z: Pajka, teba si pamätám presne ako Barbo skup akurát, že mne si pripomínala Marušku z rie triedn právky O perníkovej chalúpke. ie zapadr

P: Zuzka? Tak tebe netreba ani kávu, 3: Verím energy drink. Vydriži byť v pohotovosti poznám 48 hodín. Veď už v štvrtom ročníku na rutie asi si riadila pomaly celú školu :). A nakon

Tánička. Dzivá, šalená, vždy usmiata. Poď: Koho môjho štúdia som ťa vždy považovala a prečo: B: Každ najinteligentnejšie dievča. Veď už v škôlke B: Každ poznala celú abecedu a ja som len tiško záporipady. P: Koh dela. mi osta viaže u

Z: Táňu som spoznala už v prvom ročníku ZŠ, ale rozhodujúci moment nášho priateľst nastal, keď sme sa obe rozhodli prestúpiť novú školu, kde sme vedľa seba ako s putar na rukách prežili 10 rokov. Odvtedy som s ň rátala vo všetkom.

B: Tanču a Zuzku som spoznala až v 3. ročníku. Pamätám si, aké boli precízne. Na písy poznámok si podčiarkovali farebne, a dokonca špeciálne vlnkovaným pravítkom ktoré som im stále potajme závidela :).

Z: Mne veľmi utkvel v pamäti rozhovor tom, či prijmeme medzi seba Barbi, keď ju jej najlepšia kamarátka „nechala“. A vtedy boli najkamošky dôležité :). Tak sme sa spoločne rozhodli, že budeme trojka. Barbi, tebe

trvalo pochopiť, že to myslíme vážne... Už 8 rokov sme slávna trojka!

T: Paji, ako si nás vnímala práve v období, keď sme medzi seba nikoho nepustili?

P: Ja som mala strašné nervy na tú vašu TROJKU. (smiech) Veď predsa, mala som 10 rokov, urážala som sa a po pravde som vám závidela vašu popularitu na škole.

T: A ako vidíte naše priateľstvá, keď sa pozriete do budúcnosť?

P: Ja pevne verím, že naše kamarátstva vydržia dlho. Konkrétne naša trieda predstavovala vždy veľmi silný kolektív, v ktorom sa niečo ako skupinky netolerovali. Preto si myslím, že triedne vzťahy a priateľstvá len tak ľahko nezapadnú prachom.

B: Verím, že nie, bola by to škoda, síce ako poznám našu triedu, vhodný termín na stretnutie asi nenájdem.

T: Koho z triedy si najviac zapamätáte a prečo?

B: Každého. My sme všetci také špeciálne prípady. Najlepšie to vystihuje naše tablo :).

P: Koho si najviac zapamätám? V pamäti mi ostanú všetci, pretože s každým sa mi viaže určitá spomienka. Vypichla by som

humor našich chlapcov, ktorí dokázali aj z tej najväčšej babskej šepky vytvoriť sladkú čokoládu. To boli takí naši psychológovia.

Z: Ja si najviac zapamätám tých, s ktorými som veľa pracovala, teda ktorí mi pomáhali. Myslím, že tí sú hlbšie zapísaní. Pre mňa pomoc a ochota veľa znamenajú. A či sa budeme stretávať? Na dohodnuté stretnutia by som nestavila, ale ak sa náhodou stretneme, vletíme si do náručia. A to s hocikým z triedy. Sme si všetci blízki.

T: A učitelia? Ktorý bol váš obľúbený a ktorého ste nemuseli?

B: Ale to nemôžem tak otvorene :). Nemusela som len niektoré predmety, ale všetci naši učitelia sú úžasní. Najbližšie som mala ku Gardymu, veď ten nás učil už od 5. triedy, na gymku bol naším triednym a konečne som sa dočkala toho, že po desiatich rokoch sme si potykali!

P: Ja som sa najviac bála p. uč. M. Čižmárovej, ktorá nás učila anglický jazyk. Veľmi som sa bála, že ma zavolá pred tabuľu a mňa schytí panika. Mala som rada hodiny slovenského jazyka, ktoré som si užívala. Možno boli pre mňa tak krásne aj kvôli tomu, že som sa vždy mohla vyhovoriť na prácu v časopise, účasť v literárnych súťažiach...

Z: Pre istotu sa nebudem vyjadrovať, koho nemusím :). Je tu veľké riziko, že sa vrátim ako učiteľka matematiky a fyziky :).

T: Zuzi, nebojíš sa, že budeš neoblíbenou učiteľkou na škole?

Z: Táňa, ty dobre vieš, že si nemusím zvykať na to, že budem hrozná. Ja už som. Takže sa nebojím. Len verím, že budem mať takých študentov, ako sme boli my - šikovných, ochotných a chápujúcich :). A tiež dúfam, že budem vedieť byť aspoň z polovice ako naše učiteľky. Hlavne H. Čížmarová a A. Juhášová. Ich vytrvalosť a zaniatenosť som vždy obdivovala. A to, ako im na všetkom záleží, aj keď je to iba ich práca.

T: Áno, boli nám skvelým príkladom. Barbi, čo tvoje vzory?

B: Ja som nikdy žiadne nemala, dokonca ani ako pubertiačka.

T: Naozaj nie?

B: No, vlastne vtedy som mala - upírku Alice zo Súmraku, dokonca som sa sama ostrihala, aby som mala vlasy ako ona :). Momentálne mi ako prvý napadne Karol Wojtyła, videla som film o jeho živote a nadchol ma, jeho motto - Láska ako odpoveď na zlo a nenávisť.

T: Čo vám bude najviac chýbať?

B: Pocit súdržnosti, pocit, že niekam patrí a mám sa kam vrátiť. Gymnázium ma ochraňovalo pred realitou života, do ktorej sme boli teraz bezprostredne vrhnutí.

T: A máte nejakú predstavu o budúcej realite? Je podľa vás ovplyvnená faktom, že odchádzame práve z cirkevného gymnázia? Čo sa podľa vás zmení do pomaturitného stretnutia?

P: Budeme viac vyspelí, dospelí, racionálnejší... Fakt, že odchádzame z gymnázia, vo mne vyvoláva určitú slobodu, ale aj strach zo sveta. Mnohí z nás odchádzajú študovať mimo Košíc, preč od rodičov a priateľov. Budeme teda musieť byť viac zodpovední. Ja odchádzam z cirkevného gymnázia na katolícku univerzitu, takže sa toho veľa nezmení. Budem mať aspoň pocit, že som stále medzi svojimi :).

Z: Tým, že ostávam v Košiciach, vo všetkých záujmoch budem pokračovať. Klavír, ľudovka, dobrovoľníctvo, priateľ... sem-tam sa vrátim aj na strednú :). O 5 rokov nám pribudne minimálne titul, ak už nič iné, ale myslím si, že aj zopár manželov, manželiek, priateľiek...

B: Sama neviem, čo budem robiť. Nemám reálnu predstavu o živote. Zatiaľ som obmedzená len na výšku a potom pracovať v odbore. Nečakám, že sa niečo zmení do maturitného stretnutia. Myslím, že sa budeme stretávať pravidelnejšie ako raz za 5 rokov.

T: Čo by ste odkázali mladším ročníkom? Ktoré slová by vám v dobrom zmenili život, ak by ste ich boli počuli skôr...

B: Pohľad mi zmenil práve maturitný ročník. Keď som si uvedomila, že nejde len o hru, ale o skutočnú prípravu do života a všetko, čo som sa z nejakého dôvodu nenaučila, mi bude raz chýbať. Nehovorím ani o vedomostiach, ale o prístupe k veciam, o schopnosti vytvoriť si vlastný názor a držať sa ho. Nikdy nezapierajte svoje presvedčenie. Nevýplatí sa to.

P: Milí študenti, prajem vám veľa trpezlivosti, chuti do učenia. Odporúčam písať články do časopisu (má to naozaj kúzelnú moc) a hlavne, uchovajte si dobré vzťahy, lebo o chvíľu to všetko skončí a tí, ktorí sa bránili všetkým triednym a školským akciám, sa budú chýtať za hlavu.

Z: Nebojte sa robiť veci navyše a zadarmo.

Tatiana 'Tanču' Lörincová
foto archív dievčat

Poviete si, veď z toho nič nemám, ale v skutočnosti je to presne naopak. Ak nič nerobíte, nič nezískate, nikam sa nepohnete. Táňa, aj ty im dačo odkáž zo svojho bohatého života!

T: (smiech) Akurát som pri vašich odpovediach premýšľala nad bohatstvom môjho gymnaziálneho života. Bol preplnený láskou. Aj tou vášnivou, ale najmä tou jednoduchou úprimne krásnou, priateľskou. Život na strednej mi ukázal celú paletu farieb. Nie vždy som držala štetec ja, nie vždy som maľovala, čo som chcela, nie vždy som vedela vystihnúť farby... ale práve vtedy som vedela, že sa deje niečo neobyčajné. A čo by mi vedelo zmeniť život? Neviem. Som dosť tvrdohlavá, takže je takých slov málo. Ale predsa v mojom živote nechýbali ľudia... Trvalo mi roky, kým som uverila jednému človeku, ktorý sa nebál. „You were born to be happy...“ Jeho slová, čo menili môj život. Tak možno aj slová tohto článku...

Z: No jasné Táňa, a zase si s takou odpoveďou za najinteligentnejšiu...(smiech)

Osvietenie (1980)

Spisovateľ Jack Torrance hľadá pokojné miesto, kde by mohol napísať svoj nový román a s rodinou sa tak vydáva do hôr, kde bude pracovať ako správca hotela. Pri pohovore sa Jack dozvie strašidelnú príhodu o jeho predchodcovi, ktorý sa zo zlamoty v tomto hoteli zbláznil a zavraždil svoju ženu a dve deti. Jack sa nad touto historkou len pousmeje a riaditeľa hotela ujistí, že jemu sa nič podobné stať nemôže. Hneď po príchode začína písať knihu, zatiaľ čo jeho manželka so synom spoznávajú personál. Po niekoľkých týždňoch však Jackova manželka začína mať o správaní svojho muža pochybnosti, no pripisuje to stresu, ktorý prežíva pri písaní románu. Čoskoro však obaja zisťujú, že príchod na tento hotel bol najhorším rozhodnutím v ich živote.

Režia:

Stanley Kubrick

Obsadenie:

Jack Nicholson, Shelley Duvall, Danny Lloyd, Scatman Crothers a ďalší.

Zaujímavosti:

Film bol natočený podľa predlohy novely „The Shining“, ktorú napísal Stephen King v roku 1977.

Niektoré scény sa natáčali až 120-krát.

časopis Entertainment Weekly zaradil film na 9. miesto najstrašidelnejších filmov všetkých dôb.

Vedci na Westminsterskej univerzite zistili, že pri pozeraní tohto filmu môžeme spáliť priemere až 184 kalórií. „Osvietenie“ sa však umiestnilo na prvom mieste v rebríčku filmov najnáročnejších na energetický výdaj.

Výrok Jacka Torrancea „Here's Johnny“, ktorý sa umiestnil v rebríčku najlepších filmových hlášok na 68. mieste, bol Nicholsonovou improvizáciou a režisér Stanley Kubrick ho skoro nepoužil.

Čo dodať...

...tento film vás určite zaujme svojou psychologickou štruktúrou, ktorá sa „vlečie“ filmom od úplného začiatku, až po jeho koniec. Film formuje aj perfektné použitá hudba, o ktorú sa postaral Wendy Carlos a dej „graduje“. Ak nemáte problém preniesť sa cez sériu hororových snímok a bravúrnych ale hrôzostrašných hereckých výkonov Jacka Nicholsona, určite si tento film nenechajte ujsť.

Čo bolo...

Fašiangovica

27. februára 2014 sme sa na sebe poriadne zasmiali, keď sme prišli na Fašiangovicu v maskách, niektorí totálne na nepoznanie. O zábavu bolo teda postarané hneď, nechýbala tancovačka ani tombola.

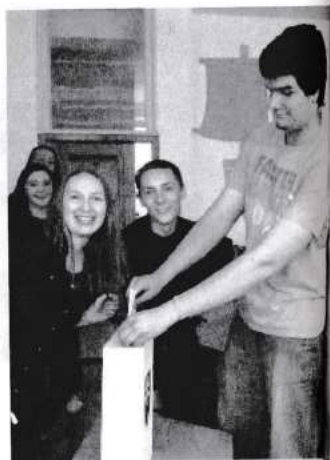

Na slovíčko s Radom

V istý marcový predvolebný deň si s nami prišiel „pokecať“ Rado Procházka, nádejný kandidát na prezidenta republiky. Dozvedeli sme sa čo-to z jeho života a z prezidentských plánov, odpovedal na naše háklivé otázky, ktorými sme ho vôbec nešetrili. Ďakujeme mu za jeho otvorenosť. Do cieľa sa síce tento raz nedostal, ale my mu držíme palce nabudúce.

Zavolili aj mladší!

Naša škola sa tohto roku 2x zúčastnila celoslovenských študentských volieb, a to pred prezidentskými voľbami, aj pred voľbami do Európskeho parlamentu. Volí sa v predstihu pred skutočnými voľbami a zúčastniť sa ich môžu žiaci starší ako 15 rokov, ktorí tak majú možnosť si zavoliť a pripraviť sa na svoju budúcu povinnosť.

Budem otcom?

Ako nebyť rodičmi, ak to v manželstve ešte alebo už nebudeme chcieť, nám 31.marca 2014 prišla poradiť pani Didňanská, sympatická mladá vydatá žena, ktorá vo voľnom čase vedie vo farnosti manželskú poradňu a venuje sa novej metóde prirodzeného plánovania rodičovstva. Predstavila nám PPR ako prirodzenú a určite zdravšiu náhradu antikoncepcie. Možno práve jej vdáčíme za svoju lepšiu budúcnosť.

Švédsko

10. apríla 2014 nás navštívila Cissi Ekmanová, mladá švédska žurnalistka, s cieľom podebatovať si s nami o čítaní a o knihách, keďže sa tejto téme intenzívne venuje. Naši šikovní spolužiaci bez zastavenia prekladali anglické výrazy pre tých anglicky menej zdatných. Tí, čo rozumeli, boli vo výhode a mohli sa zasmiať aj dvakrát.

Amos

Náš skromný fanklub sa 4. mája 2014 vybral podporiť pani riaditeľku Adrianu Bariovú, na semifinálové kolo celoslovenskej súťaže o najobľúbenejšieho učiteľa Zlatý Amos. Do úplného finále sa síce nedostala, skončila v prvej 18-tke, ale pre nás je jediným Amosom navždy.

Deň zeme

Ako praví americkí študenti sme sa 28. mája 2014 my, štvrtáci, v čiernych habitoch navždy rozlúčili so strednou školou. Po všetkých maturitných ceremóniách za zeleným stolom v dňoch 26. a 27. 6. sme si vydýchli. Keď však na nás dopadla melanchólia rozlúčenia, vreckoviek nebolo dost'. Držte nám palce do budúcnosti.

Čo bude...

Čaje, čajíky

Pripravuje sa nová čajovňa v priestoroch školy iba pre vás, drahí spolumučeníci! Tešte sa!

Spíme spolu

19. júna 2014 nám tretiaci pripravujú už tradičnú Noc v škole. Nebude chýbať guláš, čapovaná kofola, nočná hra či ranný film. Tak si to nenechajte ujsť!

Prázdniny

Od 1. júla 2014 - 31.08.2014 sa začínajú dlhoočakávané prázdniny. Redakčná rada vám praje krásne leto!

Zuzana 'Szalonka' Szalonová
foto archív GKM, internet

„11 statočných“, do boja!

Majstrovstvá sveta sú jedným z najväčších športových podujatí na svete. Bitka medzi najlepšími národnými tímami upútava pozornosť miliónov ľudí zo všetkých kútov sveta. Všetky spoločenské rozdiely sa v tento čas akoby stratia. Ľudia z najrozličnejších krajín sú spojení silným putom. Je to jedinečné a magické podujatie, ktoré si zaslúži pozornosť. Dokonca aj Google pre fanúšikov každý deň pripravuje nový design. Tento rok sa MS konajú po 64 rokoch v Brazílii. Keď sa pri žrebovaní miesta na MS 2014 vyžrebovala Brazília, bol to úžasný moment, pri ktorom si iste všetci museli povedať: „Futbal sa vracia domov.“ Áno, futbal sa zrodil v Anglicku, no Brazílčania ho zdokonalili. Brazília nám dala mno-

ho futbalistov, ktorých jednoducho treba zaradiť medzi najlepších v histórii: Ronaldo, Rivaldo, Pele, Zico; a z tej mladšej generácie určite vyniknú: Kaka, Cesar, Neymar, Marcelo. Je pravdou, že mať toľko hviezd v jednom tíme je úžasné, ale to nemusí hneď znamenať úspech, no Brazília vyhrala MS už 5-krát (viac ako ktokoľvek iný). Na turnaji za zúčastní 32 národných celkov a hrať sa bude 31 dní, 64 zápasov (12.6.2014 – 13.7.2014) po celej Brazílii. Tímy sú rozdelené do 8 skupín (A-H), z ktorých postúpia prví dvaja. Finále sa odohrá 13.7.2014 v Rio de Janeiro na štadióne Maracanã. Čiernym koňom turnaja by mohlo byť Belgicko, pretože cez kvalifikáciu prešlo bez jedinej prehry. Na druhej strane najväčšími favoritmi na zisk titulu sú: Argentína, Španielsko, Brazília, Nemecko, Holandsko, Portugalsko.

ZAÚJÍMAVOSTI:

Najlepší strelci:

1. Ronaldo (Braz.) 15 gólov / 19 zápasov
2. Gerd Müller (Nem.) 14 g / 13 z
3. Miroslav Klose (Nem.) 14 g / 19 z
4. Just Fontaine (Fr.) 13 g / 6 z
5. Pelé (Braz.) 12 g / 14 z

Brazília je jediným mužstvom, ktoré sa zúčastnilo všetkých 19 MS + tohtoročných.

Lothar Matthäus (Nem.) drží rekord v počte zápasov na MS- 25 zápasov na 5 MS.

Najstarším hráčom hrajúcim na MS je Roger Milla (Kam.), ktorý vo veku 42

rokov hral na MS 1994.

Valdemar (Braz.) bol prvým hráčom, ktorý minul penalty (1930).

Najviac gólov strelilo Maďarsko proti El Salvadoru v roku 1982 10:1.

Nemecko a Brazília majú na konte najviac finále.

V roku 1970 po treťom víťazstve Brazílie, dostala trofej natrvalo, no v roku 1983 bola ukradnutá a nikdy sa nenašla. Predpokladá sa, že bola roztavená. No ešte v roku 1970 sa vyrobila trofej, ktorá sa odovzdáva až dodnes, meria 63cm je vyrobená z 18-karátového zlata a váži 6,175 kg.

Argentína porazila Anglicko vo finále 1986 pomocou Maradonovej ruky, ktorá vošla do dejín ako „Božia ruka“.

Len 2 finále sa museli rozhodovať na penaltách- Brazília porazila Taliansko (1994) a Taliansko porazilo Francúzsko (2006).

Favo

Argen
Messi
pravde
poved
osobn
Španie
veľmi
Španie
(2008,
Neme
tak, ak
2 MS
rok ma
Holand
– ktorý
trofej p
ako var
tatní h
neznam
sa Hol
Portuga
z najvä
ktorým
mi mil
svoj št
na hráč
Nani, k

MASK

FULECO
predátor

Barbra
foto internet

Favoriti

Argentína na čele so superhviezdou Lionelom Messim túžiacim po výhre na MS má veľkú pravdepodobnosť výhry. Ako sám Messi povedal: „Najradšej by som vymenil všetky osobné ocenenia za trofej majstrov sveta.“ Španielsko – posledný víťaz MS – má veľmi silný tím, ktorý baží po víťazstve. Španielsko ovládlo Európu 2-krát po sebe (2008, 2012), a to mu len pridáva na prestíži. Nemecku sa v posledných rokoch nedarilo tak, ako by to jeho hráči chceli. Posledné 2 MS sa umiestnili na 3. mieste, no tento rok majú mužstvo silné ako nikdy predtým. Holandsko – finalista z posledných MS – ktorý si ešte nemal možnosť siahnúť na trofej pre víťaza, má v kádri zvučné mená ako van Persie, Robben, Sneijder. No ostatní hráči sú pomerne neznámi, ale to neznamená, že nemajú svoje kvality, a preto sa Holandsko zaradzuje medzi favoritov. Portugalsko sa môže pochváliť jednou z najväčších hviezd svetového futbalu, ktorým je Cristiano Ronaldo, mnohými milovaný, mnohými nenávidený pre svoj štýl hry. No netreba zabudnúť aj na hráčov, ako sú : Coentrao, Meireles, Nani, ktorí dodávajú hre na obrátkach.

MASKOT:

FULECO – je živočích, ktorý sa chráni pred predátormi tak, že sa zvinie do lopty. Jeho

meno sa skladá z dvoch slov “Futebol” a „Ecologia“, meno bolo vybrané verejnosťou. Je to najpopulárnejší maskot všetkých MS. Jeho narodeniny sú na Nový rok. Mňa by najviac potešilo, keby titul majstrov sveta získala Argentína alebo Španielsko. No možno prekvapia tími ako Kostarika, Honduras či Austrália... Nechajme sa prekvapiť, čo nám tento futbalový sviatok prinesie.

Barbora 'Barca' Buzogánová
foto internet

Spánok na vavrínoch?

„...nemám zmluvu, bolí ma palec, som unavený...”

Slovenskí fanúšikovia nemali pred tohtoročnými majstrovstvami sveta v ľadovom hokeji veľké očakávania. Trénerovi Vůjtekovi sa polovica hráčov ospravedlnila: „nemám zmluvu, bolí ma palec, som unavený...“. Aj napriek tomu slovenskí hokejisti leteli do metropoly Bieloruska s jediným cieľom – postúpiť do štvrtfinále. V prvom zápase si zmerali

sily s našimi bratmi Čechmi. Zo začiatku prehrávali, ale podarilo sa im otočiť nepriaznivý stav zápasu. Chlapci tak po druhej širéne odchádzali do šatne s úsmevom na perách. Ale v tretej tretine sa slovenský výkon nedal porovnať s predchádzajúcim priebehom zápasu – „Vůjtekovci“ prestali korčuľovať a ihneď bolo vyrovnané. Tieto pokazené dvadsaťminútovky nás prenasledovali aj v ďalších zápasoch. V predĺžení s Čechmi hral aj ich piaty útok „šťestí, klika,

náhoda“ a Jaromír Jágr rozhodol o víťazovi. V druhom zápase skupiny A sme nastúpili proti favorizovanej Kanade. Zo začiatku sme hrali vyrovnaný duel, dokonca sme viedli 1:0. O pár minút sa „javorovým listom“ podarilo vyrovnať. Tretia tretina pripomínala zápas proti Česku, a tak sme aj tu kapitulovali 4:1. Zápas s Francúzmi sa riadil rovnakým scenárom – viedli sme o dva góly. A tretia tretina? Slovensko dostáva gól, druhý, tretí... štvrtý. Hokejisti mali dva dni na zamyslenie sa nad sebou. Jeden bod v troch zápasoch? Veď to je hanba! Šuškalo sa už aj o boji o záchranu...

Je čas zamiešať karty

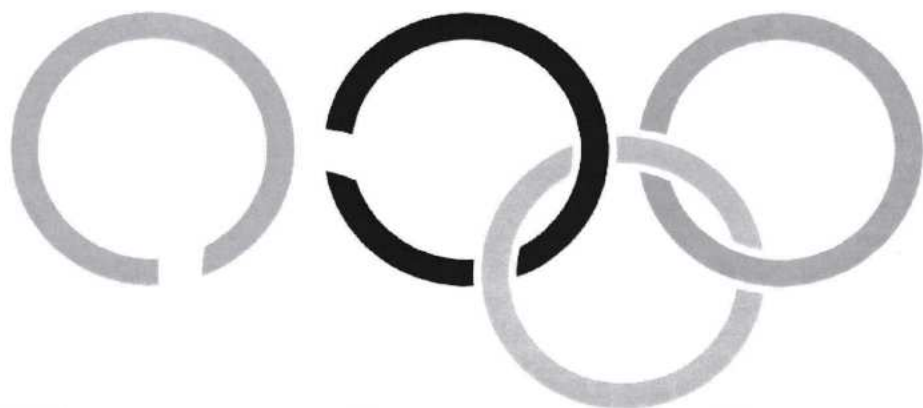
Oddych pomáha. Práve to nám dokázali naši reprezentanti, keď si pripísali prvé tri body do tabuľky. Proti Nórom nastúpil aj Marcel Haščák, ktorému sa podarilo zlomiť „kľatbu“ krásnych olympijských dresov. Trojtýždňoví fanúšikovia sa pomaly začali vracaať k televíznym obrazovkám. Ale v zápase proti „trom korunkám“ sa žiadne prekvapenie nekonalo. Po plnom bodo-

vom zisku s Talianmi sme pre postup do štvrtfinále potrebovali už iba jednu vec. Zápas Dánska s Talianskom mal rozhodnúť o všetkom. Každý Slovák v tej chvíli povzbudzoval: Dánsko, do toho!!! Tím, ktorý mal všetko v rukách, však nevyhral, a tak všetky slovenské nádeje na medailu zanikli. Hráčov čakal už len rozlúčkový zápas s Dánskom. Bola to rovnaká situácia ako pred tromi rokmi, keď sa lúčil Pavol Demitra...

Sme prví!... Pod čiarou

Slovenskí hokejisti sa síce do štvrtfinále nedostali, tento šampionát však netreba hodnotiť negatívne. Mali sme mladé mužstvo plné neskúsených hráčov. Tréner nemal z čoho vyberať, pretože každý druhý hráč pozvánku na šampionát odmietol. V bránke opäť čaroval Ján Laco, ktorý držal náš tím nad vodou neuveriteľnými zákrokmi. Aj taliansky brankár Bellissimo krásnym gestom ukázal, že súper nie je nepriateľ. A pre takéto momenty sa naozaj oplatí hrať hokej.

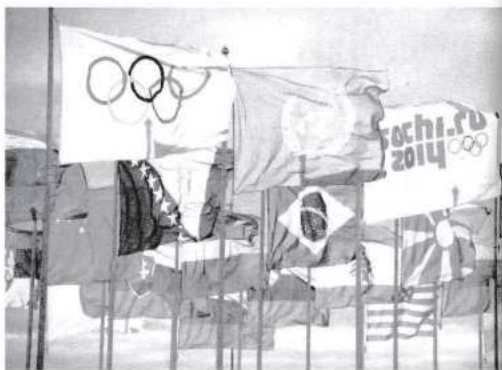

Жаркие. Зимние. Твои Horúce. Zimné. Tvoje

Také boli XXII. olympijské hry v Soči (Rusko). Zoči – voči. Výzovou pre všetkých pretekárov, aby hlavný boj zviedli najmä so sebou. Pretože to, čo poháňa k víťazstvu, je túžba prekonať svoje limity.

Najúspešnejšou krajinou sa stalo Rusko, čo je celkom pochopiteľné vzhľadom na dlhé mesiace, počas ktorých je prikryté súvislou vrstvou snehu. Domáci pretekári získali 13 zlatých, 11 strieborných a 9 bronzových medailí. Slovensko – 1 zlatú medailu a aj o to sa postarala bývalá ruská reprezentantka – Anastasiya Kuzmina. Na stupienok víťazov sa postavila vďaka výbornej pripravenosti v rýchlostných pretekoch na 7,5 km. Slovenskou občiankou sa stala v roku 2008 po tom, čo Rusi odpísali jej kariéru. Dôvodom mala byť materská dovolenka. Aké prekvapenie museli byť ich tváre, keď uvideli Nasťu spievať slovenskú hymnu.

Celkový dojem z februárových OH ohúril svet. Rusi pripravili najkompaktnejší olympijský areál, kde sa všetky športoviská dali obehnuť za 20 minút. Priebeh súťaží bol ostro monitorovaný kvôli hrozbe teroristických útokov. I tak však prišli zlyhania. Netýkali sa bezpečnosti, ale samotných pretekárov. Niekoľkí z nich mali pozitívne dopingové testy, a to napriek tomu, že

otváracom ceremoniáli sľubovali súťažiť čestne a v duchu pravidiel fair – play. Lenže túžba zvíťaziť je niekedy silnejšia.

Túžba zvíťaziť je niekedy silnejšia.... a to, bohužiaľ, za akúkoľvek cenu!

Olympijské hry sú oddávna znakom mieru a spolupráce medzi ľuďmi. Zidu sa nespočetné množstvá súťažiach z rôznych krajín sveta vyznávajúc rôznu kultúru. Stanú sa atrakciou, priťahujú fanúšikov. Podarilo sa to aj nórskej curlerom, ktorí súťažili v oblečení štýlu funky. Pod pojmom ľudskosť sa divákovi zapísal do povedomia švajčiarsky víťaz v behu na lyžiach, ktorý sa po dobehnutí do cieľa zdržal na trati ešte polhodinu, aby počkal na posledného pretekára. Švajčiari bojovníkom potriasol pravicou a vyjadril im svoje uznanie. Symbolom hier zvyknú byť aj maskoti. Tento rok boli nimi tri zvieratá – leopard, zajačica a biely medveď. Prvýkrát v histórii boli vybratí hlasovaním verejnosti. Interakcia medzi divákmi a súťažiacimi sa ťahla počas celých OH a pretekári mohli cítiť podporu publika.

Olympijské hry spájajú a nútia ľudí robiť všetko, čo je v ich silách. Sú symbolom ľudstva.

Barbora "Barbi" Bariová
foto internet

Status

Photo

Check In

Oslava alebo kar?

Oslava alebo kar? Otázka, o ktorej sa dá polemizovať. Každý vie a môže vyjadriť svoj názor. No treba to okoreniť trochu objektivizmu. Úmysel nebol zlý. Každopádne. Chlap s odhodlaním spojiť ľudí na celom svete, určite nemal v pláne nič zlé. Napokon každému dobre padne, keď sa môže dočítať o svojich blízkych. O tom, ako sa majú, čo majú nové, hoci sú od nás na míle vzdialení.

...Po 10 rokoch konečne konáme...

Už je to tu. Prognózy realistov, ktorí majú prorockého ducha sa naplnili. Zo skvelého nápadu a ťažkej práce vzniklo utrpenie. Súkromie absentuje. Jedni si to uvedomili, druhí zas nie. Tí „viac uvedomelí“ prišli na to, že prostriedok na komunikáciu sa zamenil s túžbou, aby každý riešil náš emocionálny, finančný stav. Komplexy každého druhu.

facebook

GET

A

LIFE

 Status

 Photo

 Check In

FACEBOOK

I WANT MY FRIENDS BACK!

...Potrebujeme si pridávať na egu...

Potrebujeme si pridávať na egu. Ponižovať iných a strápať ich cez internet, nie je až také fér. Alebo sa mýlim? Jednoducho a prosto, zverstvo. Kde sa z priateľov stali iba priatelia na oko. Kde sa nikto s nikým nestretáva, lebo máme efektívnejší a rýchlejší spôsob. Kde vzťahy zanikajú kvôli klamstvu a komunikačnej neschopnosti. Kde nevieme, čo znamenajú niektoré gestá a činy. Kde nepoznáme nálady priateľa podľa výrazu jeho tváre, ale podľa smejka, ktorý si dá ako status.

...Oslava alebo kar?...

Nie som si tak celkom istá, či by odpoveď Marka Zuckerberga bola jednoznačná a totožná s jeho úmyslom. Čo myslíte? Oslavoval by, alebo by pochoval svoj výtvor?

„Ono by to bolo celkom vtipné, keby to nebola pravda.“ moje prvé

VOĽBY PREZIDENTA '14

(subjektívne, odvážne, o to viac autentické a naivné: pohľad študenta)

Čítam novinový článok nemenovaného, nie práve populárneho mesačníka. A hneď vedľa politický fejtón poukazujúci na budúcu históriu. Nežiaduci nemecký Remarque, prezlečený za už oprávnené sa sťažujúceho Žida Kramera, sa akosi zvláštne, priam nijak, analogicky spája s bývalým komunistom, ktorý si spomenul na birmovku. Dva nezávislé články tvoria dokonalú súhrnu. Ono by to totiž bolo aj celkom vtipné, keby to nebola pravda. Celá táto situácia pred voľbami, tento rozruch vyvolaný na opantanie voličskej mysle, ktorá sa nedokáže ukryť, lebo i ticho niektorých politikov je iba ďalší psychologický ťah.

Šestnásť či sedemnásť kandidátov? Inšpirujúc sa pánom premiérom, pýtam sa sama seba, prečo také nepodstatné otázky? Čo to hovorí o politickej situácii na Slovensku? Kandidáti rôzni. I takí, ktorí dokázali svojou bytosťou úplne degradovať postavenie ženy v spoločnosti. Demokracia, sloboda, alebo fraška? Divadelná hra na ironickom satirickom podklade. Tragikomédia v podaní hlavy štátu. Hlava je aspoň v názve, chrbtová kosť úplne absentuje. Možno preto je zrazu kandidátov tak veľa. Korytko veľké, nároky takmer žiadne. Zničiť si meno pre peniaze predsa nie je protizákonné. Nemať meno, dokázať spraviť zlé meno,

a predsa sa dostať k peniazom, to už je... na Slovensku pomerne bežné, ale predsa obdivuhodné. Len čítajte ďalej, pán Gašparovič, by vám určite na tému nového prezidenta odporučil pozrieť si prácu študentov.

„Ale veď predsa, nie je vôbec dôležité, čo urobím JA...“

Aj takéto výroky nájdu úrodnú pôdu niektorým voličom. Vytrhnuté z kontextu? Subjektívne očakávam od politiky jasnosť a priezračnosť. Aj vo vyjadrovaní. Vo vážení si slov. Aby bolo neprístupné slovenskej političke vyjadriť sa o svojom kolegovi ako o krtkovi z detskej rozprávky. Aby premiérovi ani nenapadlo nechať sa vyprovokovať komerčným moderátorom, aj keď si naozaj úprimne myslí, že má hlavu ako vedro. Aby, skromne konštatujem, bola úroveň našich zákonodarcov vyššia, ako je úroveň tohto ešte tak sladko naivne ironického článku dožadujúceho sa pozornosti.

Slovensko čakalo na poslednú kvapku. Akosi sa ľudia spamätali, keď stretcha začínala presakovať a niektorí dokonca neostali iba pri obvyklých nedeľných lamentovaniach a prišli zvýšiť voličskú účasť. Preventívny systém nám Slovákom vždy bol akosi cudzí. Ale lepšie neskoro ako nikdy. Otázkou ostáva, či kvapka padla. Alebo ktosi veľký odlial z pohára. A bude si odlievať ďalších päť rokov? Pri veľkej generalizácii môjho okolia môžem skonštatovať, že mladých si získal pán Procházka svojou pribojnosťou, drzosťou a priamosťou, aj keby naučenou, ale úprimnosťou, ktorá na slovenskej politickej scéne absentuje (dokedy nejakú vôbec registrujem). Mladí myslia na seba. Na svoju budúcnosť na Slovensku. Postarší na dôchodky. Pre vnúť. Poburujúce namotávanie starých ľudí mi pride vrcholom nemorálnosti. Ale potreba zabúdať na birmovku pána premiéra. Stredná generácia sa akosi rozdelila medzi

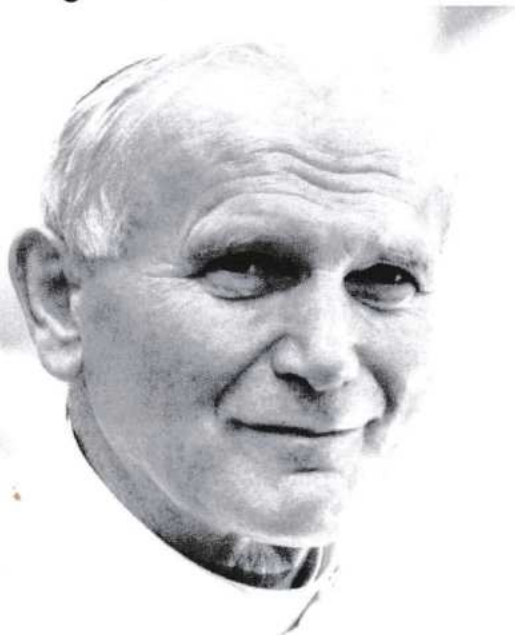
osoby, ktoré majú meno. Kňažko, Kiska, Hrušovský... Zvláštne, ako úspešná bola karta stavená na filantropiu. Aj to o niečom svedčí. O neľudskej politike veľkých zvierat.

Úspešnosť nezávislého kandidáta ma pozitívne prekvapila. Oceňujem jeho snahu. Aj po, na prvý pohľad, neúspešných voľbách. Bojuje ďalej, aj keď nie z prezidentského postu, a ktovie, možno v skutočnosti iba za seba, ale bojuje. On je jediný, ktorého viditeľné výsledky činnosti sa ku mne dostali aj po mediálnom boome. Aj z tieňa slávy. Až ku mne. Voličovi po voľbách. Ale hlavne, že „pán premiér podáva ruku novému prezidentovi. Pre TV...“ Andrej Kiska. Scientológ. Zvolili sme si menšie zlo? „Peniaze už vraj má, aspoň nebude kraďnúť...“ skonštatoval ktosi. Ono by to bolo aj celkom vtipné, keby to nebola pravda.

NOT BAD

Quo vadis

Nebud' taký dôležitý!

Ján XXIII vymenoval istého kňaza na biskupa, ktorý sa po vysviacke ujal svojho úradu a po polroku prišiel služobne do Vatikánu, kde ho prijal na krátky rozhovor svätý otec. So záujmom sa ho spýtal, ako sa mu darí v jeho službe, na čo biskup reagoval: „Vaša svätosť, odkedy som biskup už ani poriadne nespím. Stále len rozmýšľam nad kňazmi a starosťami. Leží mi na ramenách t'archa celej diecézy, problémy veriacich, chudobných, chorých.“ Na čo svätý otec s úsmevom reagoval: „Bratku, keď som sa stal pápežom, prežíval som podobné pocity ako ty. Sužovala ma starostlivosť o cirkev, vojny vo svete, chudoby, bieda, zlyhania kňazov, až sa

mi raz vo sne zjavil môj strážny anjel a povedal mi: „Giovanni, nebud' taký dôležitý!“

Tento príbeh je odpoveďou na otázku, ako pápeži Ján XXIII. a Ján Pavol II. dosiahli svätosť. Pochopili, že nad nimi je ktosi dôležitejší a mocnejší! Mocnejší Boh ako my všetci, dokázal prostredníctvom týchto pápežov mnohé neuveriteľné veci, ktoré otriasli svetom.

Mnohí sa trápime a sužujeme pre veci, ktoré sa nám zdajú neriešiteľné, a preto by sme nemali byť takí dôležití, ale odovzdať svoje muky.

Zuzana 'Zuzka' Matiová
foto internet

Láska ako odplata

„...za zlo a nenávisť.“ Krásne slová ešte viac do srdca prenikajúceho pápeža. Ján Pavol II. a Ján XXIII. boli 27. apríla 2014 svätorečení. Symbolicky dvoma pápežmi. Rovnako milovaným Františkom a po stovkách rokov emeritným nástupcom sv. Petra, Benediktom XVI.. Prečo svätí? Ten, ktorý mal byť iba prechodným pastierom, stihol byť po niekoľkých rokoch pontifikátu reformátorom. Ved' iba zvolal druhý vatikánsky koncil. A Ján Pavol II. paradoxne za presný opak. V takmer najnáročnejšom období Cirkvi ju dokázal viesť pod vedením Ducha Svätého desiatky rokov...Ale o samotnej slávnosti vám viac povie naša priateľka Lenka Sabolová, ktorá mala tú česť zažiť „aspoň“ tú svetskú časť..

Lenka, ako si sa dostala na svätorečenie?

Autobusom, presnejšie deväťmiestnym mikrobusom.

S kým si tam išla?

S ďalšími 8 ľuďmi.

A to ti len tak napadlo, že idem na svätorečenie?

Takmer. (smiech) Pripravovali sme sa na maturitu z matematiky a náš matematikár zrazu navrhol, že by sme mohli ísť na svätorečenie. Ujal sa toho a všetko vybavil.

Takže to bol školský výlet?

Tak trochu, ale iba pre vyvolených.

Takže si výnimočná. Čím? Máš nejaký osobný vzťah s týmto už svätým pápežom?

Ťažko povedať. Keď zomrel, mala som 10 rokov a obdivujem, že aj po tých rokoch ho ľudia obdivujú, že zvládol viesť Cirkev v tak náročnom a hektickom období...

Aký typ zážitku to bol pre teba?

Bolo pre mňa fascinujúce, koľko ľudí sa dokáže spojiť. Vidíš rôzne kultúry, ktoré sa na jednom mieste spájajú v jednej myšlienke. Úplná psychiatria, ešte viac ako na blahorečení, ale predsa fascinujúce.

Takže si bola aj na blahorečení?

Áno, dostala som to ako darček k narodeninám.

Dost' netradičný darček...

Áno, neverila som, že ma pustia. Tiež sme išli zo školy, ale vtedy išiel normálny veľký autobus.

Vníkala si nejaký rozdiel medzi svätorečením a blahorečením?

Na námestie sa nedá dostať tam sa dostanú iba ľudia, ktorí od piatku čakajú na námestí,

aby v nedeľu aspoň čo - to videli.

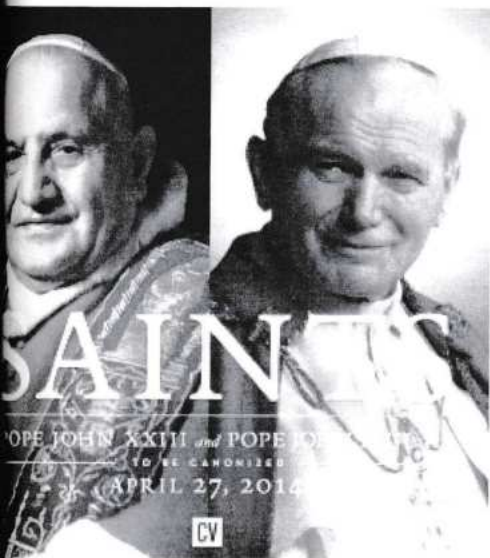
Ale veď námestie nie je zatvorené?

Zatvárajú ho v sobotu večer a ľudia púšťajú v nedeľu nadržanom. Od piatku tam ľudia stanujú, len aby boli čo najbližšie. Dobré však je, že Rím ako mesto, vytvára miesta s obrovskou plochou obrazovkou, na ktorej sa slávnosť premieta.

Počas svätorečenia ste sa teda nedostali do Vatikánu?

Nie, neboli sme priamo vo Vatikáne, keďže by sme museli čakať do soboty. V sobotu sme si išli pozrieť pamiatky a slávnosť sme pozerali z námestia „Santa madžore“. Vedľa nás Filipínci, Belgičania, Američania...a prijímanie sme dostali od černocho.(smiech)

V akom jazyku bola omša ?

V latinčine.

Aký to malo pre teba význam, keď si sa nedostala priamo na svätorečenia a väčšine si ani nerozumela?

Ak by som nešla na svätorečenie alebo blahorečenie, asi by som sa nedostala do Ríma.

Takže si tam išla kvôli Rímu?

Aj, ale tie slávnosti dávali mestu takú autentickú atmosféru. Je to úplné iné. Doma v TV by som si to asi nepozrela. Ten pocit, ktorý som spomínala. Si súčasťou niečoho veľkého. Bola som blízko človeka, ktorý je tak neobyčajne veľký. Moja generácia zažila iba posledné roky pápeža Jana Pavla II., ale naši profesori žili celým jeho pontifikátom.

A nezabudnuteľný moment?

Ešte počas blahorečenia sme sa v jeden večer dostali do kostola sv. Agnesy. Adorácia, poľský zbor a únava. Zaspali sme. Na schodoch do kostola. No nezabudnuteľný moment bol, keď nás ráno o 3.00 hod. zobudil kňaz požehnaním. Bola to veľmi silná chvíľa. Malo zmýsl tam ísť.

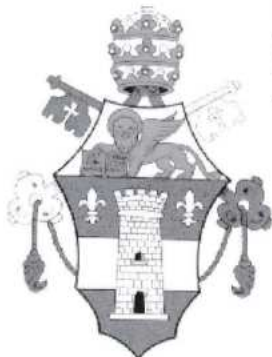
Lenka, ďakujeme za rozhovor a prajeme ti rovnako požehnaný život, ako si vymodlili títo dnes už svätí.

Ako dlho trvala omša?

Neviem, ale človek si to ani neuvedomuje. My sme tam čakali od 7.00 hod. do 10.00, keď začala slávnosť, aby sme sedeli aspoň pri obrazovke. Každý, kto tam prišiel, dostal brožúrku so životopisom pápežov a priebehom celej omše v angličtine a taliančine.

Bol moment svätorečenia výrazný?

Na blahorečení som to viac vnímala. Nevieť prečo, asi taký môj pocit. Bola som v Ríme prvýkrát, všetko bolo nové a zaujímavé. Bola som rada, že môžem byť súčasťou niečoho veľkého a raz o tom budem môcť hovoriť vnúčatám.

ON, ONA, ONO

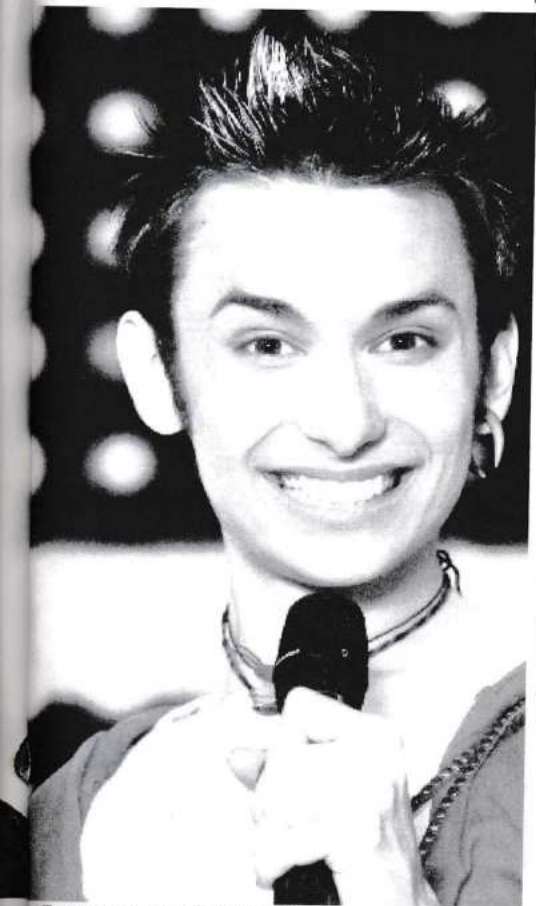
Pomerne častá otázka, pred ktorou nemôžeme zatvárať oči a tváriť sa, že sa nás netýka. Sobota 10. máj. Deň, keď neúcta a posmech zvíťazili nad krásou a čistotou. Zmätení svetskou eufóriou slobody sme stratili aj to posledné, čo v nás bolo. Úctu. Chodíme po svete nahí, bez snahy ochrániť aspoň to jediné a posledné. Česť. Cítíme potrebu porušovať pravidlá a zásady dané človekom či prírodou. Dnes už chlap nie je chlapom a žena nie je ženou. Dnes už máme oboch v jednom. Myslím, že všetci viete, na čo (alebo na koho) narážam. Conchita Wurst. Víťaz/víťazka Eurovision Song Contest. Na prvý pohľad žena s vypestovanou bradou, na druhý pohľad on, ona či ono?

Internetom sa rozprúdili búrlivé debaty, každý chce prejavit' svoj názor. Či už posmešný alebo chvályhodný. Jedni ňou opovrhujú, iní Conchitu Wurst obdivujú. Obdiv si získala za nebojácnosť ukázať svoje pravé ja, za odvážnosť a odhodlanosť ísť si za jedinou túžbou, slobodou. Otázka znie, či slová nebojácnosť, odvážnosť a odhodlanosť sú na správnom mieste? Sloboda nám bola daná pred viac ako 2000 rokmi. Na to každý pozabudol a uveril lacnému a profesionálne zamaskovanému klamstvu, ktoré vedie len jedným smerom. Visí tam nápis „Sloboda zaručená!“ žiaľ, nikto si nevšimol ten ironický podtón zložený zo stupnice „mol“.

„Kde tá morálka speje?“, opýtal sa gréckokatolícky biskup Mons. Peter Rusnák, keď vyjadroval svoj názor na víťaza/víťazku svetoznámej spevackej súťaže. „Včera som videl v televízii čosi nechutné a zosmiešňujúce ľudskú podstatu.“ Z týchto slov si ľudia zobrali veľa: ponaučenie, pochopenie ale aj úplný posmech. Prihlásite sa na facebook a ako prvé zbadáte: „Ako môže biskup súdiť takých ľudí, keď on sám nosí šaty!“ Takýmito slovami sa ľudia snažili potopiť kňaza v rúchu a vyzdvihnúť chlapa v šatách alebo ženu s bradou. Svedčí to o úplne opačných prioritách, o žiadnej morálke a o žiadnej úcte k sebe samému, keď sa história a kultúra našich predkov porovnáva s chorobou sveta. A túžba po slobode v nás zaujala postoj zmiernenia s posmechom namiesto úcty k iným a k sebe samému. Je smutné, že morálne hodnoty klesli kamsi do zabudnutia...

Zuzana 'Zuzka' Matiová
foto internet

17.11.1989

Čo je mladosť? - 25 rokov?

Študentský protest

Štvrtok 16. november 1989. Slovenskí vysokoškolskí a stredoškolskí študenti v podvečerných hodinách v Bratislave zorganizovali protestnú demonštráciu, na ktorej sa zúčastnilo asi 300 osôb. Miestom stretnutia bolo dnešné Hodžovo námestie (vtedy Mierové), potom protestný sprievod pokračoval na Námestie SNP a k vtedajšiemu ministerstvu školstva. Demonštrácia plynule prerástla do verejnej diskusie na Hviezdoslavovom námestí, kde sa dav študentov postupne rozišiel. Oficiálnym cieľom bol protest proti vtedajšiemu návrhu vysokoškolského zákona a za akademické slobody.

25 rokov slobody a demokracie

17. november 1989, piatok ráno, 8.00 hod. Minister vnútra František Kineľ vyhlásil mimoriadnu bezpečnostnú akciu, ktorá mala udržiavať počas dňa poriadok.

O 15.45 hod. sa na Albertovč (na mieste stretnutia) nachádzalo približne 500 – 600 študentov pražských vysokých škôl. Počet zúčastnených stále rástol. Celý proces začal o 16.00hod. spevom piesne Gaudemus igitur a prejavom Martina Klímu zo skupiny Nezávislých študentov. Štátna bezpečnosť odhadovala počet účastníkov na 15 000 ľudí, ďalší zdroj hovorí až

o 50 000 zúčastnených. O 16.40 bola táto časť procesu ukončená a účastníci boli vyzvaní k pochodu na Vyšehrad k hrobu Karla Hynka Máchu. Časť ľudí si to namierila na Václavské námestie, kam mal tento dav aj smerovať podľa letáku vytlačeného k priebehu manifestácii. Nakoniec na Vyšehrad

**„Masaryka na stovku“,
„Jakeše do koše“...**

dorazilo približne 10 000 ľudí, ktorí celkom zaplnili priestranstvo pred kostolom. O 18.15 hod. bola demonštrácia oficiálne ukončená. Počas celého procesu sa v uliciach ozývali protikomunistické heslá, napr. „Masaryka na stovku“, „Jakeše do koše“...

Sľúbili sme si.....

Po skončení oficiálnej časti sa dav neplánovane vydal do centra mesta a asi 5000 ľudí pokračovalo na Karlove námestie. Tu bola celá skupina demonštrantov obkľúčená bezpečnostnými zložkami. Volali heslá ako „Máme holé ruce“ a bolo im umožnené jednotlivo dav opustiť. Približne o 20.15 hod. sa situácia vyostřila, priestor sa začal zhusťovať a demonštranti boli bití obuškami pohotovostným plukom verejnej bezpečnosti a Odborom zvláštneho určenia, tzv. červené barety. Jediné únikové cesty viedli cez úzke uličky, kde boli demonštrujúci násilne bití.

„Máme holé ruce“

Do 21.20 hod. bola manifestácia rozpustená. Niektorých účastníkov zatkli a naložili do pripravených autobusov. Neskôr bolo nezávislou lekárskou komisiou uvedené, že 568 ľudí bolo počas zásahu zranených. Tak to všetko začalo a pokračovalo až do odvolania vlády a zvolenia novej. V práci ľudia živo diskutovali, bol vyhlásený Generálny štrajk. Skutočný pád železnej opony prišiel však až po nástupe novej nekomunistickej vlády po 10. decembri 1989. Predsedom Federálneho zhromaždenia sa stal Alexander Dubček. Ľudia na námestiach štrngali kľúčmi.

Vyštrngali si zmenu

Za prezidenta Česko – slovenskej republiky bol zvolený Václav Havel. Padla železná opona a v Nemecku neslávny Berlínsky múr. Slovensko od 17. novembra 1989 prešlo veľkou zmenou. Práve 15. júna 2014, keď

sme sledovali inauguráciu prezidenta Andreja Kisku, ktorého priamou voľbou zvolili občania, si uvedomujeme demokraciu. Padli hranice, môžeme cestovať, študovať v zahraničí, slobodne žiť a máme aj náboženskú slobodu. Nie všetko je ideálne, ale veď dokonalosť neexistuje. A preto je svet zaujímavý.

Mier nad zlato

Kto zapríčinil tento úpadok, zosurovenie, zdivočenie mravov? ...Ký upír to a mlok, z prs sajúci mu i dnes žitia mlok, krvižiznívec s večnou záhou žhavou? Ech, sebeckto! To! – a niet nad ohavou tou zvíťaziť, vojsk, rekov po dnešok?

...takto sa už na sklonku leta 1914 pokúsil P.O. Hviezdoslav v Krvavých sonetoch určiť diagnózu chorej dobe. Tohto roku si pripomíname 100. výročie začiatku prvej a 75. výročie druhej svetovej vojny, ktoré priniesli človeku najväčšie utrpenie. Ak máme veriť údajom, ku ktorým po veľmi náročnej práci dospel švajčiarsky vedec J. Babel, tak v známej histórii ľudstva vzplan-

ulo vyše 14- tisíc vojnových požiarov a v nich vyhaslo najmenej tri a pol miliardy ľudských životov. Najničivejšia zo všetkých bola druhá svetová vojna, do ktorej uvrhol svet fašizmus. Okrem priam nepredstaviteľných škôd zaplatilo za ňu životom vyše 50 miliónov ľudí. Vojny boli stále ničivejšie a zasahovali čoraz väčšie oblasti sveta, až sa zjavila dokonca možnosť sebazničenia ľudstva.

Aby ste stále žili v mieri, aby ste nikdy nepoznali hrôzy vojny...

...tieto slová mi povedala so vzdychom a s plačom na krajíčku jedného jesenného dňa pri pomníku v dedine Tokajík moja mama. Príbeh, ktorý sa tu skutočne odohral, a celá hrozná vojna sa jej navždy zapísali do pamäti veľkými čiernymi písmenami. Veď ako by mohla zabudnúť na tragédiu, ktorá sa prihodila v tejto dedine a ktorá jej a najmä jej tete priniesla toľko žiaľu a bôľu. Ako by mohla zabudnúť na smrť tetinho muža, ktorá ho zasiahla práve tu, kde boli evakuovaní. Nemeckí vojaci ho bezcitne zastrelili spolu s ďalšími 31 mužmi a pochovali do masového hrobu, ktorí si sami vykopali. Ona ostala sama s dvoma dcérami. Staršia už mala 10 rokov, ale tá mladšia iba 6 týždňov. Bolo toho na ňu veľa, ale bola mladá a chcelo sa jej žiť. Vedela, že sloboda je už blízko a vojna sa čoskoro skončí. Nedúfala nadarmo. Vojna sa skutočne skončila, ale jej útrapy nie. Prestažovala sa s deťmi do rodnej dediny a spolu s ostatnými obyvateľmi tu začala mierový život. Jedného dňa, ako obvyčajne, odišla jej staršia dcéra na pole s kravamí, no v predvečer pribehla jedna žena so slovami: „Dcéra ti zomiera, stúpila na mínu.“ Keď k nej dobehla, ešte žila. Uvidiac matkine oči plné slz, trochu sa usmiala a s vypätím posledných síl dodala: „Neplačte, mamička, mám vás rada.“ Smrť muža, brata a teraz aj

dcéry bola pre matku strašným úderom. Čas hojí všetky rany, no na prežitie však nemôže zabudnúť.

„Dcéra ti zomiera, stúpila na mínu.“ Keď k nej dobehla, ešte žila.

Rok čo rok prichádza s dcérou, ktorá nikdy nepoznala svojho otca a s vnúčatami, ktoré nikdy nepoznali starého otca, položiť kyticu čerstvých mierových kvetov na hrob svojho muža, ktorý leží v spoločnom hrobe v doline Tokajík. Prešlo 75 rokov od týchto strašných dní. Prejdú ďalšie roky, desaťročia, ale naše národy by nikdy nemali zabudnúť na útrapy a žiale, ktoré prináša vojna. Nikdy by nemali zabudnúť mená tých, ktorí položili svoje životy. Im patrí naša úcta a pamiatka.

Pozn. red.: Príbeh spísala a vyrozprávala p.uč. Helena Čižmarová. Kiežby bol iba vymyslený...

Chytrák čas

Stála som tam a hľadela na kríž. Farár vravel niečo o tom, že je tu ďalší školský rok, a že víta nových gymnazistov, zatiaľ čo ja som sa obzerala po nových spolužiakoch. Ale len tak, viete, nech to nie je vidno. Nech práve naopak, je im zrejmé, že ma nezaujímajú. A že nevyhľadávam sladkú chuť v soli. Hneď od začiatku nech je im to jasné. Heh, akí len vieme byť my ľudia malí, keď skrývame veľký strach. Stretnúť sa vtedy, tak sebou zatrasiem. Aká som len bola trápna. A predsa tá zvedavosť... Dve, možno tri nové tváre som vedela rozoznať na prvý pohľad, inak všetko staré známe. Prečo ja? Prečo tu? Prečo s nimi? Opäť som dala na radu ostatných. Mohla som byť teraz v novom prostredí, stratená v dave, plná nádejí a sklamaní. A tu, tu už dávno vedia, kto som. Dokonca ešte keď to neviem ani ja sama. Bože, budú to dlhé štyri roky...

Je utorok večer. Vonku prší. Ako keby vedel. Ako keby tušil. Posledné tri dni... Vstala som. O piatej ráno, aby som sa ešte čo-to doučila. Nie, neprišlo mi to nenormálne. Prišlo mi to prirodzené. Lebo som chcela. Pre vzdelanie, pre otvorené dvere a pre nich. Učiteľov. Ako poďakovanie za ten rok, dva, tri, za ich prácu. Prečítam akýsi dnešný odkaz pápeža Františka. „Keď nám Pán ukáže cestu, kto sme my, aby sme povedali: „Nie, Pane, to nie je rozumné! Nie, urobíme to takto...“ Ešte nechápem, ale

predsa zapisujem do diára. Kráčam do školy. Inak ako niekedy. Pomalšie. Opäť meškám. Aj Zuzka. Tesne pred školou s knihami v rukách sa naše cesty stretávajú a my sa rozbehneme. Súťažime a smejúc sa zdravíme školníkovi a upratovačkám. Meškáme, ale predsa je tá, čo príde skôr, na tom lepšie. Nullá hodina fyzika. Štyrikrát do týždňa. Daň za piaty maturitný predmet. Kvantová fyzika bola naozaj iba v kvantách a dokopy som nepovedala takmer nič. Bolo mi ľúto. Ne protestujem, priznávam svoju chybu, prijímam dôsledky, neodrádza ma to. Pri zelenom stole im chcem ukázať, že sú nedocenení, ale nenahraditeľní. Končí hodina, utekám riešiť seminárku a do triedy. Emily mi kričí na celú triedu obvyklý pozdrav a Michal už pozoruje, akú mám náladu. Predsa skúsi nejakú poznámku, aby si bol istý. Usmejem sa, je si istý, je to dobré, mám sa dobre. Chémia. Opäť raz sa ma pýtajú, kde je Miky. Naozaj netuším. Po desiatich minútach sa zjaví a od príbehu s autobusárom sme pri otázkach života a smrti. A ešte ďalej. Samozrejme, „nenápadne a šeptom“. Zvoní. Odchádzam do bufetu. Pani bufetárka mi robí rannú kávu. Oproti mi bežia deti z našej základnej školy. Už z druhej strany chodby kričia moje meno, objímajú ma. V triede zatiaľ riešia tablo. Hádame sa. Dnes tak akosi inak. Do triedy vbehne p. uč. Čižmarová. Donesie staré vydania časopisu.

Môj prvý článok. O našej imatrikulácii. „A ja verím, že to budú roky, na ktoré raz budeme všetci radi spomínať... Ale o to sa musíme postarať už dnes.“ Citujem vlastné slová. Dnes. Sadnem si vedľa a pozorujem. Spomínam, ako nás spolu s tou čiernovlasou kráskou, ktorá teraz pije uhorkovú vodu, priniesli domov policajti. Z nočnej. A hneď vedľa nej Mirka a nezabudnuteľný Christmas time na parkovisku pred Tescom. Po-pradským. Lebo keby ste išli sto metrov v noci, ani nerozoznáte, ktorá z nás je ktorá. V duchu sa zasmejem. Dávid oznamuje, že bude hrať v muzikáli, vybavujem si lístky v prvom rade. Neprídem pozrieť na bráčeka? Myšlienka o table sa znova aktualizuje. Dve veľké hnedé oči sestry mi pomáhajú vymýšľať nápady. Ako kedysi na prelízačkách... Do toho Fery zisťuje, čo

bude so zajtrajšou fyzikou a Miška si pýta päť eur. Prichádza pokecať pani riaditeľka. Potom jej dcéra. A ďalšia jej dcéra. A brat, lebo tretia jej dcéra je tam s nami celý čas. To všetko má akosi pod drobnohľadom pokojný pokrový stôl vedľa v obvyklom zložení... Hľadím na osobnosti ukryté v známych tvárach. Odchádzame. Žiadna záplava rados-ti ani potopa slz. Toto nie je lacný komerčný seriál. Toto je kvalitka. Dávno som necítila taký pokoj. Usmievam sa. Tak prihlúplo, viete od ucha k uchu, ako keď ste zaľúbení. A predsa mi po líci steká jedna jediná slza...

**...ďakujem, že JA. Že TU. Že S
NIMI.**

**Ďakujem za každé DNES štyroch
dlhých rokov.**

Tatiana 'Tanču' Lörincová
foto archív GKM

L'ahostajnosť, teší ma

Je mi úplne jedno, čo si pomyslíte. Prečo by mi na tom aj malo záležať? Nepíšem to predsa kvôli vám, kvôli tým, ktorým to je aj tak úplne jedno, len z nevyhnutosti či zo slušnosti ma počúvate. Aká inšpirácia, prosím vás... Povedzme si úprimne, prečo by ste sa aj mali vy inšpirovať mnou? Mojimi slovami, ktoré len tak líznú, opantajú myseľ, zaplnia prázdne miesto a pokojne sa usadia, aby zapadli rokmi a prachom ďalších rovnako dôležitých slov. Alebo zmiznú ako mydlové bubliny dotykom niečoho, čo skutočne zareže. Až do srdca. Ale slová, moje slová, tie nemajú čo povedať, už iba nahlodávajú a umierajú na vlastnú pažravosť. Smutný krátky príbeh dôležitých krásnych dojemných slov. Ale to vás nezaujímá.

Určite si rovnakými slovami, ktoré vás vôbec nezaujímajú, kladiete otázku, na ktorú už dávno viete odpoveď.

A aj keď nie, je to jedno. Premýšľate, o čo mi ide, aj keď vás to vôbec nezaujíma? Pýtam sa, aj keď by som nemusela, lebo to nie je dôležité, prečo by mi malo o niečo ísť? Veď, nie je to jedno? Či táto úvaha dáva zmysel, alebo je iba očakávaním prázdna, ktoré je krásne zabalené do slov? Prečo by som mala hľadať podstatu v nepodstatných slovách, na ktorých nezáleží?

Aké je len to ľudské myslenie unavujúce! Mysleli ste na to niekedy? Mysleli ste niekedy? Nemysleli ste niekedy na to, aké by to bolo nemyslieť? Že vám to je jedno? Takže, keď ste nemysleli na to, ako nemyslieť, ešte stále unavujúco myslíte a premýšľate? To fakt myslíte vážne, že iba myslíte? A to všetko vážne? Ale aspoň nemyslite na to, ako nemyslieť. To musí byť totiž dosť frustrujúce.

Mne osobne je to napríklad

„Ak si ľahostajný k utrpeniu druhých, nezaslúžiš si nazývať sa človekom.“

(Saadi)

všetko jedno. Ja nemyslím na to, čo si myslím. Mňa zaujíma iba to, aby ma nič nemuselo zaujímať. Aby som nad ničím nemusela premýšľať. Aby som, viete, dosiahla to asketické... ako sa to povie? To je jedno. A takto, takto zmením svet. A je mi jedno, čo si o tom myslíte. Preto myslím iba na to, že som. Myslím iba na seba. A som. A raz, verte mi, raz bude úplne jedno, že som bola,

možno preto, že mi to je jedno a že nemyslím. A čo vy? Kedy ste prestali myslieť? Počas mojej úvahy alebo počas vašej úvahy, ako na tom nezáleží a ako je to všetko jedno? Kedy som si vás stihla získať v tom vašom bezstarostnosťou preplnenom živote? Mimochodom, ľahostajnosť, teší ma. Lebo vám je to jedno a vďaka tomu žijem.

Je klamať vždy zlé?

Klamať. Hovoriť nepravdu, polo-
pravdu, odpovedať viac-menej prav-
divo alebo iba „náhodou“ nespomenúť
isté veci. Ako to nazývate vy?

V dnešných dňoch hľadať pravdu
je ako hľadať ihlu v kope sena. Všade
samé klamstvá. Vojdete do obchodu, lebo
z diaľky vidíte nápis „2 eurá“. Ale smola.
Je to iba zľava pri nákupe nad 10 eur. O
iných prítlačlivých reklamách ani nehov-
orím. Klamú nám obchody, letáky, re-
klamy, politici na billboardoch, ale aj na
televíznych obrazovkách. Klamú zloženia
potravín, „kožené“ topánky klamú, že sú
kožené. Už aj vzduch musí klamať, že je
v lese čistý! Ale čo je najhoršie, klameme
svojich priateľov, že už sme im všetko

povedali, aj rodičov, že sme spali u kamarát-
ky na vedľajšej ulici a vôbec, že sme spali.

Klameme toľko, že úplne strá-
came pojem pravdy. To slovo nás až
odpuďuje svojou čistotou. Už to, ako
znie, nám naháňa hrôzu. Neopovážime
sa už pravdu povedať. O to viac ju však
túžime počuť a chceli by sme si byť istý,
že aspoň naši najbližší nám ju hovoria. Ako
to dosiahnuť? Že ako? Iba hlásať pravdu.
Hovoriť ju každému. A nikdy neklamať.

Niektorí ľudia tvrdia, že ne-
klamú. Skratka iba nepovedia celú pravdu.
Ospravedlňujú si to často tým, že nechcú
iným ublížiť. Načo to povedať, ak ho to iba
zraní? A neublíži človeku náhodou viac, ak
vďaka takejto polopravde stratí dôveru, vieru

v priateľa a nakoniec aj celé priateľstvo?

Iní zas hovoria o milosrdnej pravde. Táto je akceptovateľná napríklad v prípade, keď rodič nepovie dieťaťu všetko, pretože vie, že dieťa to nie je schopné svojím rozumom pochopiť. Rodič však nemusí klamať, ba čo viac, mal by dieťaťu povedať pravdu, ale detským spôsobom. Je to predsa pre dieťa lepší príklad. Hovoriť o milosrdnej pravde medzi dospelými je diskutabilné. Dospelý človek by mal byť

natoľko zrelý, aby „znieslo“ pravdu. Aby sme nemuseli rozmýšľať nad klamstvom len preto, že by sa z pravdy nervovo zrútil.

Ja osobne už neklamem nikomu. Ak som sa o to niekedy aj pokúsila, vždy sa mi to stonásobne vrátilo. Okrem toho je pre mňa klamstvo to, čo dokáže ľudské vzťahy úplne zdevastovať, zničiť, vypáliť do tla. Preto nikdy nad klamaním ani neuvažujem. Vždy sa rovno spýtam: „Stojí mi to za to?“

Žijem, lebo som umierala

Našla som sa, lebo som bola stratená v názoroch iných.

Som si istá sama sebou, lebo som bola zmietaná v pochybnostiach.

Môj vnútorný svet je krásny, lebo kedysi som lipla iba na tom vonkajšom.

Som zásadová, lebo som sa veľakrát nechala strhnúť momentom.

Som rozumná, lebo som bývala veľmi naivná.

Som slobodná, lebo som bola závislá od mnohých vecí.

Som silná, lebo som sa nevedela postaviť na vlastné nohy.

Som trpezlivá, pretože kedysi som nechcela „strácať čas“.

Som hladná po vedomostiach, lebo som slúžila zlým pánom.

Vyhľadávam zmeny, lebo som ich nevedela prijať.

Získala som nadhľad, lebo som sa dívala na svet zdola.

Robím chyby, lebo som mala strach nejaké spraviť.

Rastiem, lebo som roky prešľapovala na mieste.

Mám skutočných priateľov, lebo som si zvykla byť sama.

Odpúšťam, lebo som veľa ublížila.

Neodsudzujem, lebo som bola súdená.

Súcitím, lebo som pocítila chlad.

Netúžim po prebytku matérie, lebo viem, čo je to mať nedostatok duchovna.

Odmietam, lebo som všetko akceptovala.

Dávam, lebo som musela prosiť.

Pomáham, lebo som bola odkázaná.

Pokorila som sa, lebo som bola na dne pýchy.

Hovorím, lebo mi veľa bolo zamlčané.

Keď vravím, tak pravdu, lebo som uverila klamstvu.

Ale snažím sa konať, lebo som zvykla mať iba reči.

Premýšľam a rozhodujem sa, lebo kedysi som konala ako zviera.

Verím, lebo som si musela dokazovať.

Učím sa milovať, lebo mám nepriateľov.

Žijem, lebo som umierala.

Žijem, lebo Niekto mi dal nádej.

Každý z nás...

Každý z nás je osobnosťou,
každý z nás je niekým.
Každý z nás je poklad sveta,
nikto nie je svätým.
Všetci máme svoje stránky
dobré, no aj zlé.
Všetci majú plné banky,
len vlastné srdce nie.
Naplniť sa dajú smiechom
či radosťou iných.
Buďme trochu vládni k ľuďom,
buďme viacej milí.
Pomáhajme pestovať cnosť
malým, ba aj veľkým.
Preukážme dobré činy
nečestným aj čestným.
Pokúsme sa o splnenie
sľubov našich predkov.
Zachovajme tento svet
v čistote, bez hriechov.

Gardošiny

Naše špeciálne 4-ročné vydávanie Gardošín sa v tomto čísle končí, keďže my, gardoškovia, na čele s triednym p. uč. Gardošom, sa poberáme do stredoškolského „dôchodku“. Veríme, že ste sa na nás dobre bavili. Nám nezostáva nič iné, ako vám dať ešte pred cestou poriadnu dávku nášho triedneho humoru. Pochutnajte si!

Z maturity:

Dávid na Aj: „So. Pros and cons of shops. In pros shops we can buy milk, bread, and in cons we can buy clothes, shoes...“

p. uč. Ondovčinová: „David... pros and cons are advantages and disadvantages.“

Tomáš na Sj: Heslo humanizmu a renesancie: Quo vadis

Tulipán po anglicky. **Dávid:** „Thulimistr“

Slovenčina: p. uč. Čižmárová: „Je to meradlo, nie merítko, lebo slovenčina príponu -tko nepozná.“

Miky neskôr: „Pani učiteľka, veď to nie je pravítko, ale pravidlo.“

Občianska. Maťo hovorí vetu o poslednej vláde, Miky mu skočí do reči a vznikne z toho: „...pri poslednej večeri.“ A Dávid na to: „Judáš, ty budeš SaS, Peter, ty si KDH...“

p. uč. Čižmárová: „Kto by sa chcel zapojiť do dramatickej súťaže v kategórii improvizácia?“ Neskôr: „Otvorte si domáce, poslala som vám na mail.“ Ruch (nikto zjavne nemá). Dávid: „Dnes máme 1.kolo improvizácie.“

Geografia: p. uč. Koščo: Rómovia prišli do strednej Európy. Zistili, že sa dá ísť vyššie, tak išli do Škandinávie, tam im nevyhovovalo počasie, tak sa vracali späť dole... Majka sa hlási: „A to akože išli peši?“

Adresa redakcie:

Čordákova 50, 040 23 Košice

quovadis@gkmke.sk

www.quovadis.gkmke.sk

Šéfredaktorka:

Barbora 'Barbi' Bariová, 4.A

Grafická úprava:

Richard 'everything' Izol, ex.

Šimon 'Jawor' Javornický, ex.

Michaela 'Mišel' Hýbelová, 1. A

Zodpovedná p. uč.:

PaedDr. Helena Čizmarová

Redakčná rada:

Mária 'Ria' Pachová, 4.A

Zuzana 'Zuzka' Matiová, 1.A

Tatiana 'Tanču' Lörincová, 4.A

Zuzana 'Szalonka' Szalonová, 4.A

Prispievatelia:

Jakub 'Kučo' Sobota, 3.A

Šimon 'Sajmon' Mesarč, 1.A

Lucia 'Lucka' Kočanová, 1.A

Gréta 'Gretten' Hajduková, 1.A

Alžbeta 'Betka' Horňáková, 1.A

Barbora 'Barča' Buzogáňová, 3. A

Kresby:

Tatiana 'Tanču' Lörincová, 4.A

Michaela 'Mišel' Hýbelová, 1. A

